Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1777 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 15 ianuarie 1955

O preţioasă armă educativă

MULT A DISCUTAT meşterul Balş cu tînărul muncitor Theiss William din secţia turnătorie a Combinatului Metalurgic Reşiţa încercînd să-l aducă pe calea cea bună, să-l dezveţe de chiul, să-l înveţe să nu mai dea rebuturi. Nu se poate spune că cuvintele bătrînului meşter i-au trecut pe lîngă urechi lui Theiss. El înţelegea ceea ce îi spunea meşterul şi-şi dădea oarecum seama că acesta avea dreptate. Dar îl trăgeau înapoi prieteniile prost alese şi îi lipsea voinţa şi hotărîrea de a se abate de pe drumul greşit pe care apucase. Lui Theiss William îi trebuia o scuturătură, o critică făcută într-un mod care să-l tulbure profund şi să-l determine să se schimbe odată pentru totdeauna, aşa cum îl învăţa meşterul.

Iată că într-o zi a venit şi această scuturătură. În secţia de turnătorie şi-a făcut apariţia brigada artistică de agitaţie a uzinei şi tinerii artişti au cîntat printre altele un cuplet satiric adresat lui Theiss William. Critica a fost aspră şi Theiss s-a văzut luat în rîs nu numai de către artişti dar de toţi muncitorii secţiei care se bucurau de felul în care a fost încondeiat tovarăşul lor indisciplinat şi neglijent. S-a frămîntat ce s-a frămîntat Theiss, a vrut chiar să plece din uzină, dar pînă la urmă a trebuit să recunoască că tovarăşii au avut dreptate şi a hotărît să muncească într-un chip nou, serios, în aşa fel încît să-şi îndrepte greşelile şi să recîştige încrederea şi preţuirea tovarăşilor de muncă. Arma satirei şi umorului şi-a făcut şi de data aceasta efectul. În general se observă că atunci cînd tînărul simte oprobiul colectiv al tovarăşilor săi, cînd este trezit din toropeala leneviei sau a apucăturilor învechite de către săgeata usturătoare a satirei, cînd hohotele de rîs ale prietenilor îi dovedesc că a persista în greşeală înseamnă a se rupe şi mai mult de colectiv şi a fi considerat de toţi ca un înapoiat, el cade pe gînduri; convingerea că greşelile sale „nu sînt de fapt greşeli", că „ele nu sînt cine ştie ce grave" se spulberă şi e ajutat să se schimbe.

Munca de educaţie comunistă a tinerilor pe care organizaţiile U.T.M. au sarcina s-o desfăşoare este pe cît de importantă pe atît de grea. Nu va reuşi niciodată să-şi ducă la bun sfîrşit îndatoririle acea organizaţie care va aplica una şi aceeaşi metodă în munca de educare, care va trata pe toţi tinerii după acelaşi tipar, care nu va folosi forme şi mijloace cît mai bogate, variate şi interesante. Un succes deplin obţin acele organizaţii, acei activişti care înţeleg să folosească în activitatea educativă toată complexitatea arsenalului de metode pe care-l pot avea la îndemînă, ţinînd seama de fiecare caz în parte. Satira şi umorul reprezintă una din cele mai eficace arme din acest arsenal a cărei valoare s-a verificat prin fapte de-a lungul timpului. Clasicii marxism-leninismului, care au arătat deseori importanţa satirei în lupta împotriva vechiului şi pentru promovarea noului, au folosit ei înşişi în chip măiestru în operele lor această armă în faţa căreia au căzut măştile multor falşi prieteni ai poporului. Literatura universală cuprinde opere geniale pe tărîm satiric. În literatura noastră clasică ca şi în îndelungata activitate a presei democratice şi comuniste există exemple strălucite de satiră militantă.

Tocmai de aceea îmbogăţirea mijloacelor muncii educative a organizaţiilor U.T.M. prin folosirea satirei şi umorului poate aduce servicii de nepreţuit. E necesar ca satira şi umorul să fie folosite cu pricepere pentru combaterea lipsurilor din viaţa de toate zilele utilizîndu-se formele cele mai variate.

Satira şi umorul trebuie să-şi găsească loc în paginile gazetelor de uzină ca şi în gazetele de perete şi în foile volante care pot să publice caricaturi, epigrame, ghicitori, foiletoane etc. Se pot edita gazete satirice — îndeosebi de către posturile utemiste de control — ca şi expoziţii de caricaturi sau afişe cu anumite teme. Bun rezultat a dat, spre exemplu, o asemenea expoziţie închinată combaterii birocratismului şi formalismului organizată cu ingeniozitate şi pricepere de către o brigadă de funcţionari ai Ministerului Construcţiilor

Nu mai puţin folositoare poate fi vizionarea filmelor şi pieselor satirice, difuzarea cărţilor de acest gen, audiţii colective ale emisiunii „Radio-Magazin", folosirea satirei şi umorului în cadrul reuniunilor tovărăşeşti, al festivalurilor şi şezătorilor. Comitetele organizaţiilor de bază U.T.M. procedează foarte bine însă cînd nu se mulţumesc cu aceasta şi încurajează crearea de materiale de satiră şi umor originale, legate de problemele specifice locului respectiv de muncă, de oamenii de acolo. Trebuie ajutaţi şi stimulaţi acei tineri care se pricep să scrie articole satirice, să deseneze caricaturi, să compună cuplete. O mare însemnătate are în acest sens sprijinul pe care organizaţiile U.T.M. sînt datoare să-l dea extinderii şi întăririi brigăzilor artistice de agitaţie, mobilizării utemiştilor şi tinerilor din aceste brigăzi în cadrul concursului pe ţară ce se desfăşoară. Foarte interesantă în acest sens este experienţa brigăzii artistice de agitaţie de la Combinatul Metalurgic din Reşiţa, brigadă care se poate lăuda că a ajutat pe mulţi muncitori tineri şi vîrstnici să-şi lichideze năravurile proaste şi să păşească înainte.

Activiştii utemişti ocupîndu-se de felul cum sînt folosite satira şi umorul, nu trebuie să se mulţumească a da indicaţii generale de ordin organizatoric, ci, pe baza experienţei organizaţiilor fruntaşe, a pregătirii lor culturale şi politice, trebuie să vină şi cu idei noi, cu iniţiative, indicînd teme de caricaturi şi cuplete, propunînd înfiinţarea de emisiuni satirice la staţiile de radioamplificare

Problema principală în folosirea satirei şi umorului ca armă educativă este neîncetata ridicare calitativă a acestei forme de activitate. E necesar să se accentueze asupra necesităţii satirizării chipurilor hidoase ale duşmanilor de clasă din interior şi ale aţîţătorilor la război. Îndreptînd focul satirei împotriva chiulangiilor şi neglijenţilor, a risipitorilor şi codaşilor, împotriva manifestărilor huliganice şi imorale este deosebit de important să urmărim efectul acestei critici. Pentru aceasta trebuie să satirizăm întotdeauna concret lovind la ţintă, atacînd cele mai importante probleme ale colectivului. Utemiştii şi tinerii trebuiesc ajutaţi să folosească în acest sens bogatul material pe care-l pune la dispoziţie literatura clasică romînă, rusă, sovietică şi universală, presa noastră etc. Ei trebuie să aibă grijă, de asemenea, ca arma satirei şi a umorului să fie folosită în mod just, critica să fie constructivă, nu pătimaşă, jignitoare.

Nu încape îndoială că folosirea cu pricepere a satirei şi umorului în munca de educaţie va da roade bune, că rîzînd şi învăţînd în acelaşi timp cu ajutorul acestei preţioase arme să-şi lichideze lipsurile, utemiştii şi tinerii se vor dezvolta mereu mai mult ca tineri constructori de nădejde ai patriei noastre.

Să vezi totdeauna, în munca ta, rezultatul — iată cheia succeselor. Cînd lucrează, utemistului fruntaş în producţie Marin Tudora de la întreprinderea de panif caţie Moara „Constantin David" din Bucureşti, îi place să se gîndească la rafturile pline ale magazinelor alimentare, la cumpărătorii mulţumiţi, încărcaţi cu pachete. Gîndul acesta îl face nu numai să-şi depăşească zilnic norma cu 65 la sută, ci să dea în acelaş timp numai produse de calitatea I-a.

Iată-l, în fotografie, aşezînd fideaua pe masa pentru modelare.

Foto: RADU COSTIN

Bunuri de larg consum

PLOEŞTI (de la corespondentul nostru). În anul 1954, pe lîngă produsele de bază necesare unităţilor C.F.R., în noile ateliere de tîmplărie şi mobile ale C.F.R. din Buzău meseriaşii au început să dea şi alte produse menite să contribuie la satisfacerea nevoilor materiale şi culturale ale poporului muncitor. Şi iată că pentru prima dată au început să producă cutii de radio, divane, studiouri, garnituri de bucătărie, paturi din brad şi fag, paturi pentru copii, noptiere şi altele, iar din deşeuri au fabricat cuiere, etajere, ştergătoare, sertare şi multe altele. Astfel, colectivul secţiei de tîmplărie de la atelierele C.F.R. din Buzău a livrat pînă la sfîrşitul anului 1954 produse de larg consum în valoare de peste 823.000 lei.

În prima jumătate a lunii ianuarie, colectivul de muncitori din secţia tîmplărie a realizat multe lucruri frumoase. Brigada utemistă condusă de comunistul Tamaş Ştefan şi brigada condusă de Răducanu Mihai, lucrînd la confecţionarea de scaune, birouri, biblioteci, dulapuri de bucătărie etc. obţin zilnic depăşiri între 60-70 la sută.

TOATE TRACTOARELE ŞI MAŞINILE SĂ FIE REPARATE LA TIMP!

Muncă de bună calitate

PITEŞTI (de la corespondentul nostru). — De departe, încă înainte de a intra pe poarta gospodăriei de stat din Găeşti, se aude zgomot de motoare. Sînt tractoarele cărora harnicii mecanizatori din gospodărie le-au făcut deja reparaţiile şi acum le fac rodajul.

— În cursul lunilor noiembrie şi decembrie 1954 — spune utemistul Constantin Ungureanu, inginerul mecanic al gospodăriei — nu s-au reparat la noi decît cinci tractoare. Aceasta atît din pricina lipsei pieselor de schimb cît şi, mai ales, din cauză că tractoriştii n-au depus prea multă străduinţă în muncă. Odată cu începerea noului an, noi am hotărît să ne organizăm însă mai bine munca şi primul pas în această direcţie l-am făcut aducînd de la depozitul din Roşiori o cantitate însemnată de piese de schimb. Cu ajutorul echipei de muncitori veniţi de la Trestul 6-Tîrgovişte, compusă din tovarăşii Dobre Marin, Iliescu Iustin şi Feraru Gheorghe, am reuşit să întărim disciplina în secţia de mecanică şi să dăm un nou avînt muncii. În primele zile ale anului 1955 au fost reparate complet două tractoare, iar altele cinci în proporţie de 75 la sută. Rezultatele obţinute se datorează desigur efortului tuturor muncitorilor, dar sînt unii care prin munca lor se remarcă mai mult decît ceilalţi. Mecanicul utemist Marcu Gheorghe, de pildă, conduce echipa care lucrează la linia de arbore, introducerea cămăşilor de cilindru, a pistoanelor, segmenţilor şi bolţurilor. Ajutaţi de el, utemiştii Voicu Marin şi Ion T. Ion au terminat executarea acestor operaţii la un tractor K.D.-35 cu 10 ore înainte de termen. Lucrul a fost de bună calitate.

Succese la S. M. T. Turnişor

SIBIU (de la corespondentul nostru). — Colectivul de mecanizatori de la S.M.T. Turnişor, raionul Sibiu, a introdus în munca de reparaţii a tractoarelor metoda sovietică Bugacev.

În acest scop s-au organizat 16 posturi de reparaţii pe ansamble şi subansamble de maşini. Pentru buna funcţionare, posturile de reparaţie sînt conduse de cei mai destoinici mecanizatori. Măsurile tehnico-organizatorice asigură întru totul condiţiile optime de lucru fiecărui post.

Cu ajutorul metodei Bugacev mecanizatorii staţiunii au reuşit să-şi depăşească planul pe luna decembrie a anului trecut cu 10 la sută reparînd pînă la 5 ianuarie a. c. peste 70 la sută din întregul parc de maşini şi unelte agricole.

Posturile de reparaţii conduse de Gros Martin, Sercăianu Laurenţiu, Roth Martin şi Guist Mihail se numără printre cele fruntaşe. Pentru activitatea lor rodnică care a dus la depăşirea planului pe luna decembrie, muncitorii staţiunii au primit un premiu de 7.703 lei.

În centrele mecanice, în atelierele staţiunilor de maşini şi tractoare ale gospodăriilor agricole de stat, ale gospodăriilor agricole colective ca şi în cele peste 15.650 de centre comunale de reparat, organizate la sate, se desfăşoară o rodnică activitate.

Pînă în prezent, în gospodăriile agricole colective s-au reparat peste 57 la sută din numărul de tractoare peste 40 la sută din pluguri şi aproape 37 la sută din semănători, iar în sectorul individual s-au reparat aproape 37 la sută din tractoare, peste 45 la sută din pluguri şi aproape 36 la sută din semănători.

Datorită bunei organizări a muncii, colectiviştii din regiunea Stalin au realizat planul de reparare la tractoare în întregime, iar ţăranii cu gospodării individuale din regiunea Bucureşti au executat aproape 55 la sută din planul de reparare a tractoarelor.

De asemenea, în regiunea Timişoara, ţăranii muncitori cu gospodării mici şi mijlocii au reparat aproape 60 la sută din pluguri.

În unele regiuni însă, ritmul în care se efectuează repararea inventarului agricol este nesatisfăcător.

De exemplu, reparatul tractoarelor din sectorul individual a rămas în urmă în regiunile Piteşti şi Hunedoara, al plugurilor în regiunile Ploeşti şi Bîrlad, iar al semănătorilor în regiunile Oradea şi Constanţa etc.

În toate regiunile, în special în regiunile rămase în urmă, sfaturile populare şi organele agricole trebuie să-şi îndrepte toată atenţia spre îndrumarea şi controlul îndeplinirii planului de reparaţii, să se preocupe de această problemă cu mai mult spirit de răspundere, să urmărească îndeaproape activitatea centrelor de reparat şi să ia măsuri pentru lichidarea lipsurilor şi pentru buna organizare şi funcţionare a acestor centre, pentru a asigura astfel terminarea la timp a reparaţiilor.

Trăgînd învăţăminte din unele lipsuri avute în campaniile din anii trecuţi, echipele care lucrează la revizuirea tractoarelor şi maşinilor trebuie să acorde cea mai mare atenţie calităţii reparaţiilor pe care le execută.

Calitatea reparaţiilor trebuie verificată, pentru că de ea depinde în mare măsură buna funcţionare a tractoarelor şi maşinilor în timpul campaniei agricole.

Greutăţile întîmpinate privind lipsa pieselor de schimb şi a materialelor, trebuie lichidate. Folosirea raţională a rezervelor interne determină în cele mai multe cazuri bunul mers al reparaţiilor şi terminarea lor la timp.

Este necesar de asemenea ca toate instituţiile, întreprinderile economice şi cooperatiste care au sarcina de a livra materialele necesare punerii în stare de funcţiune a tractoarelor şi inventarului agricol pentru executarea la timp a campaniei însămînţărilor de primăvară, să ia fără întîrziere măsuri operative care să asigure grăbirea confecţionării pieselor pentru repararea tractoarelor, plugurilor, semănătorilor şi a celorlalte maşini şi unelte agricole şi de aprovizionare a atelierelor cu materialele necesare.

Oameni ai muncii de pe ogoare!

Reuşita lucrărilor agricole de primăvară depinde în mare măsură de asigurarea funcţionării continue a întregului parc de maşini şi tractoare, pe toată durata campaniei.

Grăbiţi terminarea reparaţiilor şi acordaţi toată atenţia calităţii lor!

Mobilizaţi toate forţele pentru pregătirea campaniei agricole, în vederea realizării la timp şi în bune condiţii a însămînţărilor din această primăvară!

(Agerpres)

Ajutor frăţesc

GALAŢI (de la corespondentul nostru). — Cu cîteva zile în urmă, la S.M.T.-Chiraftei au sosit de la atelierele C.F.R. „Gheorghe Apostol" din Galaţi patru muncitori pentru a ajuta la reparatul tractoarelor.

Aceştia sînt tovarăşii Dănilă Dumitru, maistru, Vasilache Aristid, ajustor maşini unelte, Anghel Nicolae, ajustor maşini unelte şi Petrescu Virgil, mecanic.

La propunerea lor, colectivul de muncă al S.M.T.-Chiraftei a lansat o chemare către toate S.M.T.-urile din regiunea Galaţi pentru terminarea la timp şi în bune condiţiuni a reparaţiilor. În angajament ei şi-au propus să termine înainte cu 10 zile reparaţiile şi să efectueze lucrări de bună calitate, să reducă preţul de cost cu 1.5 la sută faţă de cel prevăzut în plan, să confecţioneze în atelierul propriu piese pentru tractoare şi maşini ca: piuliţe, şuruburi, bucşe etc.

Au trecut cîteva zile de atunci şi angajamentele au început să fie traduse în fapte.

Aplicînd metoda Bugacev, cele 20 de posturi de reparaţie a tractoarelor şi 6 posturi pentru repararea celorlalte maşini agricole au reuşit să repare pînă în ziua de 11 ianuarie 1955 6 şasiuri, 5 tractoare, 34 pompe de injecţie, 3 linii motor, 17 pluguri, 14 cultivatoare, 6 discuri, 12 semănători, 2 rutiere şi altele. Pînă în prezent fruntaşă este echipa utemistului Pascu Iancu, care lucrează la reparatul şasiurilor. În primele 10 zile această echipă a reuşit să obţină o depăşire de 133 la sută. S-au evidenţiat în mod deosebit tractoriştii Silbu Marin şi Donţu Vasile. De asemenea şi echipa condusă de Huzum Aurel, care lucrează la pompe de injecţie a obţinut o depăşire de 130 la sută iar echipa tovarăşului Diac Aurel a înregistrat o depăşire de 5 la sută

Mecanizatorii de la S.M.T.-Chiraftei, raionul Bujoru, ajutaţi de muncitorii veniţi din industrie sînt hotărîţi să îndeplinească planul de reparaţii înainte de termen.

Realizări de preţ

Urări de noi succese, strîngeri de mîini şi trenul porneşte învăluit în aburi. Printre călători se află un grup de ingineri, tehnicieni şi muncitori fruntaşi din întreprinderile oraşului Constanţa care pleacă în unităţile socialiste ale agriculturii din regiune. Cu acest grup, numărul inginerilor, tehnicienilor şi muncitorilor care îşi aduc contribuţia lor la muncile agricole în S.M.T.-uri şi gospodăriile agricole de stat din regiune, s-a ridicat la aproape 160.

Datorită ajutorului lor lucrările de reparaţii ale tractoarelor şi maşinilor agricole din regiune au avansat mult în ultimul timp. Pînă acum s-au reparat în cele 30 de S.M.T.-uri din regiune aproape 25 la sută din tractoarele prevăzute în planul de reparaţii, peste 41 la sută din plugurile de tractor şi aproape 40 la sută din numărul semănătorilor şi cultivatoarelor.

Sînt fruntaşe pe regiune S.M.T.-urile Casincea, raionul Hîrşova, unde au fost reparate pînă acum 35 de tractoare, 33 de pluguri pentru tractor, 24 de semănători, 30 de cultivatoare; Cobadin, raionul Negru Vodă, unde s-au reparat 18 tractoare, 30 de pluguri de tractor, 19 semănători, 24 de cultivatoare, precum şi „23 August" unde s-au reparat 24 de tractoare, 28 de pluguri de tractor şi 12 semănători.

Pe întreaga regiune au fost reparate pînă acum peste 50 la sută din maşinile şi uneltele agricole aparţinînd gospodăriilor agricole colective, 56 la sută din cele ale întovărăşirilor şi peste 40 la sută din cele ale ţăranilor cu gospodării individuale.

Şi-au terminat de pe acum reparaţiile

Ţăranii muncitori din comunele Fălcoiu şi Celaru, raionul Caracal, au terminat de reparat toate uneltele şi maşinile agricole necesare în campania agricolă de primăvară.

Succese însemnate în buna desfăşurare a lucrărilor de reparaţii s-au obţinut şi în celelalte sate şi comune din raion. La cele 163 centre de reparat care funcţionează în raion, ţăranii muncitori cu gospodării individuale au reparat pînă acum 302 pluguri de tracţiune animală, 225 de grape şi 14 semănători.

În raion a început, în centrele organizate de sfaturile populare, curăţirea seminţelor şi efectuarea probelor de încolţire.

Chiulangii — în ţepii satirei

Gazeta satirică studenţească a Universităţii „Victor Babeş" din Cluj nu iartă pe leneşi şi chiulangii. Publicăm mai jos un material apărut într-un număr recent al gazetei:

Micuţa publicitate:

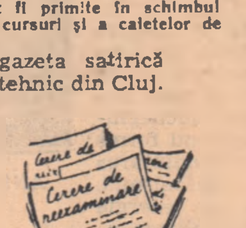
Avem de vînzare
Mănuşi şi fulare,
Pulovere, plase,
Ciorapi de mătase;
Lucru de mînă,
Lucrat... pe sub mînă!

Cine vrea să cumpere să se adreseze studentei Ştefănescu Angela, din anul IV al Facultăţii de ştiinţe naturale.

Obiectele de mai sus pot fi primite în schimbul notiţelor de orice fel de la cursuri şi a caietelor de conspecte.

Iată şi două materiale din gazeta satirică „Ghimpele" a Institutului politehnic din Cluj.

Ce speră leneşul... — Sesiune — Corigenţă
— Reexaminare
— Contra reexaminare în comisie
— Supra reexaminare în comisie lărgită
— Reexaminare prin transfer la Oraşul Stalin
— Reexaminare aprobată de Ministerul învăţămîntului pe baza meritelor bunicului din partea mamei.
— Repetent în suspensie.
...Şi ce-l aşteaptă: — Sesiune. — Corigenţă.
— Repetent sau exmatriculat.

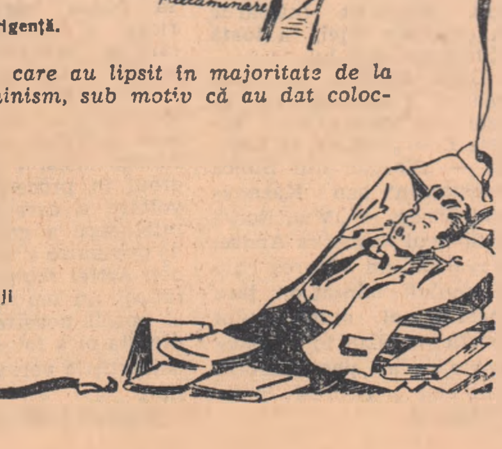

Studenţilor din grupa 108 care au lipsit în majoritate de la un seminar de marxism-leninism, sub motiv că au dat colocviul:

Absenţii:
Colocviul l-am dat deja
De acum putem absenta,
Putem să dormim în pace
Că examen nu vom face.

Triunghiul de grupă:
Gheorghe le doarme greoi
Corsadel doarme cît doi
Iar Sapronios Mihai
Se simte în pat ca-n rai.

Prezenţii:
Sîntem noi puţin viteji
Dar la ce bun să stăm treji
Căci despre acest seminar
Nici măcar n-avem habar.

PRIETENIE OSTĂŞEASCĂ

Soldaţii Coman Grigore şi Backoş Ferencz sînt oameni cu faimă în unitatea „N". Fără alegere, n-ai decît să întrebi pe oricare ostaş din unitate şi nu afli unul care să nu-ţi vorbească despre cei doi soldaţi.

— Buni ostaşi şi buni prieteni. Aşa merge vorba despre utemiştii Backoş şi Coman.

Înainte de toate ei şi-au cîştigat renumele pentru faptul că nu-i întrece nimeni la nici un fel de tragere. Sînt adevăraţi maeştri ai tragerilor precise. În timpul din urmă mai ales, din cîte trageri s-au făcut în unitate, Backoş şi Coman numai în frunte au ieşit. Cei doi soldaţi s-au mai făcut însă cunoscuţi în unitate prin prietenia cu care s-au legat unul de altul.

— Parcă ar fi fraţi — spun adesea ostaşii despre cei doi soldaţi.

Într-adevăr, de un an de zile, maghiarul Backoş Ferencz şi romînul Coman Grigore sînt nedespărţiţi. Coman e umbra lui Backoş, iar Backoş e umbra lui Coman. Ei servesc în acelaşi pluton, în aceeaşi grupă. Pînă şi paturile, în dormitor, le au alăturate.

Cînd a venit întîia dată în unitate, Backoş era sfios, închis în sine. Vorbea puţin şi asta doar atunci cînd nu mai avea încotro. Altfel, nu scotea cinci vorbe într-o zi. Mare necaz îi pricinuia şi faptul că nu pricepea prea bine graiul romînesc. Şi tocmai atunci, cînd se simţea mai singur, Coman Grigore s-a apropiat de el. Într-o zi i-a spus simplu:

— Măi Backoş, să fim prieteni, vrei? Backoş l-a privit cu ochii lui albaştri şi limpezi, drept în ochi şi chipul i s-a deschis într-un zîmbet luminos. Şi-au strîns mîinile voiniceşte, cu dragoste.

Aşa s-a pecetluit prietenia celor doi soldaţi. De atunci au simţit mereu unul ajutorul celuilalt. Coman cunoştea multă teorie. Era în stare să citeze din memorie, capitole întregi din regulamente. Tot atît de uşor se descurca şi în chestiunile politice. Nici Backoş n-avea capul „mai greu". Mai cu seamă în chestiunile practice dovedea o minte iscusită, o agerime neîntrecută. Ferencz Backoş cîştiga întotdeauna întrecerile de demontare şi montare a armamentului de orice fel, din dotarea unităţii. Puşca-mitralieră şi mitraliera, le desfăcea şi le monta la loc, cu o uşurinţă care i-au atras stima şi admiraţia celorlalţi ostaşi. Situaţia aceasta îi apropia şi mai mult pe cei doi soldaţi. Pe Backoş şi pe Coman îi lega acum o adevărată înţelegere: Backoş trebuia să-l ajute pe Coman să-şi desăvîrşească cunoştinţele practice, iar Coman trebuia să-i tălmăcească lui Backoş, regulamentele şi lecţiile politice. Nici măcar în orele libere, cei doi prieteni nu se despărţeau.

Toate acestea erau prea bine cunoscute în unitate. Tocmai de aceea, articolul apărut în gazeta de perete a subunităţii şi mai cu seamă urmările acestui fapt, au făcut mare vîlvă. Ultimul număr al gazetei de perete era mai bogat ca oricînd. Se vede treaba că cei din colectivul de redacţie îşi însuşiseră criticile aspre aduse de ostaşi. Gazeta de perete cuprindea acum multe articole interesante, desene şi caricaturi care vădeau chiar talent. Cu toate acestea, cel mai comentat material, era un articolaş scurt, chiar cel mai scurt din toată gazeta. Titlul era grăitor: *„Un fapt nedemn"*. În cîteva rînduri, autorul articolului înfiera atitudinea soldatului Coman Grigore care a întîrziat din învoire. Mirarea cea mai mare n-a stîrnit-o însă articolul în sine, ci autorul său: Backoş Ferencz. *Soldat Backoş Ferencz.* Scria limpede, negru pe alb şi cu litere caligrafice. Şi totuşi, lui Coman nu-i venea să-şi creadă ochilor. Mai citi odată şi încă odată, nu ştiu pentru a cîta oară, literă cu literă, numele celui ce semna articolul „Un fapt nedemn". Şi literele acelea, parcă alcătuite din ace, înţepau amarnic inima cătrănită a lui Coman. Nu l-ar fi durut atîta dacă oricare altcineva ar fi semnat articolul. Dar tocmai Backoş, Fery, prietenul lui cel mai bun să-l facă în felul ăsta de rîs?

Cei mai mulţi dintre ostaşii de faţă, erau de partea lui Backoş. Şi parcă ghicind gîndurile lui Coman spuneau:

— Şi ce-i, dacă ţi-e prieten? Să-ţi ierte greşelile? Ba, să ne fie cu iertăciune. Un prieten adevărat nu trebuie să te lase să greşeşti. Asta, aşa s-o ştii, Comane.

Mai erau însă cîte unii ce-i drept, puţini, care aveau altă părere:

— Ba, eu unul, — zicea soldatul Pop I. Marin — gîndesc că Backoş nu trebuia să scrie articolul. Ce naiba, erau ori nu erau cei mai buni prieteni?

Coman nu mai avea puteri să rabde. Le-a întors furios spatele şi a plecat să-l caute pe Backoş. Era furios, simţea că se înăbuşe dacă nu-şi varsă într-un fel năduful. În gînd căuta cele mai tăioase vorbe cu care se pregătea să-l ocărască pe Fery.

— Prieten îmi eşti? Duşman! Da, da, numai un duşman ar fi fost în stare să facă ceea ce ai făcut tu. Asta-i, eşti cu două feţe. Acum te cunosc şi sînt sătul de tine.

Pe Backoş îl ustura fiecare vorbă de ocară cu care-l ponegrea prietenul său. Îi venea şi lui să strige:

— Eşti un nărod şi un orb. Cum vorbeşti? Dacă ar fi strigat s-ar fi răcorit cel puţin. Fery însă a tăcut. N-a scos un cuvînt. S-a stăpînit fiindcă ştia că în momentele de mînie e în zadar să încerci să-l potoleşti pe Grigore. Fery ştia bine însă că mai tîrziu cînd îl va trece furia, Grigore se va căi din inimă pentru ieşirea sa.

În ziua aceea, la ora de educaţie politică, Coman nu s-a mai aşezat alăturea de Backoş. Aşa s-a stricat un obicei de multă vreme deprins, ca un semn al prieteşugului celor doi ostaşi, cunoscut de întreaga subunitate. Cearta celor doi soldaţi stîrni mirare mare în rîndurile ostaşilor.

În ziua aceea, în clipele de răgaz, ostaşii şi-au curăţat de zor armamentul. Pentru a doua zi se anunţase „şedinţa a doua de tragere cu puşca" şi care mai de care ţinea să obţină un calificativ cît mai bun. După stingere, au adormit cu toţii buştean. Ba nu, nu dormeau toţi. Cineva se întoarse pe o parte. Backoş Ferencz sfredelea cu ochii deschişi întunericul, fără să vadă nimic. Nu se prindea somnul de el şi un gînd îl chinuia amarnic.

— Poate că n-am procedat bine. Doar mi-e drag Coman şi supărarea lui mă necăjeşte. M-ar bucura mult să mă înţeleagă. Cu siguranţă că Grigore mă va înţelege pînă la urmă. Şi cu gîndul acesta liniştitor, adormi.

A doua zi, în zori, subunitatea era în poligon.

— Prima serie la linia de tragere — se auzi vocea groasă a sublocotenentului Panait.

— Primul în serie era Backoş. După ce se stinse bubuitul ultimei salve, arătătorii alergară la panouri, anunţînd cele dintîi rezultate.

— Trei în 10 la 1.

— Backoş a băgat toate cartuşele în zece. Vestea aceasta s-a transmis din ostaş în ostaş. Era doar un rezultat excelent.

Venea la rînd seria a doua.

— Soldat Coman, grăbeşte-te! Abia acum îşi aducea Coman aminte că din cauza furiei ce-l stăpînise uitase să-şi verifice arma, să şi-o cureţe. Era deznădăjduit. Acum însă era prea tîrziu. Un ostaş îi întinse lada cu cartuşe.

A ochit parcă cu teamă... Arma lucea însă de curăţenie şi era bine unsă. N-avu timp să se mai gîndească. Se dăduse semnalul de tragere. De departe, Backoş nu-l vedea decît pe Grigore.

— Haide Grigoraş, atenţie, acuma, foc. Aşa, încă odată — se pomeni vorbind Backoş ca şi cum Coman i-ar fi putut auzi încurajarea.

— Două în zece, unul în nouă, la 3.

— Cine a tras la 3? Coman?

— Bravo, Comane!

În dormitorul companiei nu se auzea acum decît respiraţia grea, egală a ostaşilor care dormeau un somn adînc.

Numai în ungherul de lîngă ultima fereastră se auzeau şoapte.

— Fery, mă auzi?

— Ce-i Grigore?

— Dormi?

— Da, vorbesc din somn — rîse înăbuşit Backoş.

— Spune-mi Fery, tu mi-ai curăţat ieri arma?

— Asta te frămîntă acum? Închide ochii şi dormi. Mîine va trebui să-mi explici problema retribuţiei muncii în gospodăria agricolă colectivă. Vom avea seminar.

Lui Coman însă nu-i venea de loc să doarmă. Căută pe dibuite mîna lui Fery şi i-o strînse puternic, ostăşeşte, parcă ar fi vrut ca prin strînsoarea mîinii să transmită prietenului său toată bucuria şi dragostea ce-i umplea inima. Odată mai mult au învăţat amîndoi ce înseamnă adevărata prietenie.

Lt. maj. LEONARD ZAICESCU

LITERATURĂ-ARTĂ

CRONICA LITERARA

Francisc Munteanu: „IN ORAȘUL DE PE MUREȘ"

Lucian Raicu

Intre prima nuvelă „Lența" și romanul cel discutăm acum, Francisc Munteanu s-a deplasat repede într-un mediu cu totul nou. In același timp el s-a hotărît să trateze ideea dezvoltării raporturilor morale de astăzi sub un alt aspect.

Dacă în Goldiș („Lența") în evoluția întreagă și bine observată pînă la un anume punct a acestui personaj, scriitorul a urmărit destrămarea sufletească și acea inevitabilă rostogolire morală provocată de întunecarea conștiinței, exemplificînd consecințele rele ale triumfului mentalității individualiste și a ambiției egoiste asupra omului, în noul roman, Francisc Munteanu caută căi de îndreptare, reflectînd procesul invers al regenerării morale provocate de triumful principiilor sănătoase asupra unui fond omenesc, puternic viciat de individualism. Scriitorul și-a propus adică să demonstreze prin literatura sa reciproca adevărului formulat în „Lența".

In „Lența" scriitorul a pictat cu predilecție și cu o simpatie deschisă oameni viguroși, cu un suflet simplu și o voință puternică. Oameni tari, de o construcție fizică și interioară robustă. Acolo sentimentele se trăiesc la o ridicată tensiune, cu deplasări radicale și nesovăelnice de pe un plan pe altul. In noul roman formula aceasta se nuanțează și scriitorul studiază caractere umane, cel puțin la început, maleabile, temperamente fără voință, urmărind procesul fortificării lor sub influența condițiilor vieții de astăzi.

Romancierul dezbate așadar o importantă problemă etică. Mircea Rotaru este eroul cel mai viabil și personajul central al cărții; urmărindu-se evoluția acestui erou, se face sensibil conținutul uman al unui proces social, concludent pentru definirea caracterului raporturilor între oameni specifice epocii de treptată educare a unor mari mase în spiritul socialismului. Este posibil — în general vorbind, făcînd la început abstracție de orice specific artistic — ca un individ stăpînit de principii morale individualiste, de o stare de spirit mai mult decît dubioasă, orb față de prefacerile cărora le e martor, disprețuitor și străin de oameni și de tot ce-l înconjoară, plin de senzația propriei valori, mînat fanatic de ambiția realizării individuale, măcinat de obscure neliniști — este posibil, așadar, ca acest om să renască în puțină vreme, să renască în sensul grav al cuvîntului, să ajungă la o înțelegere devotată, sinceră și conștientă a luptei de care mai înainte se simțea profund străin, consacrîndu-se cu patimă acestei lupte? In fond, formulînd această întrebare am indicat conținutul însuși al dezvoltării eroului lui Francisc Munteanu. Se dezbate așadar o problemă de interes social acut. Urmărind evoluția lui Mircea Rotaru vom încerca să vedem în ce măsură demonstrația romancierului, răspunzînd la întrebarea noastră, se susține ori nu, convinge ori rămîne o ipoteză. Măsura reușitei acestei argumentări va fi criteriul aprecierii valorii romanului.

Problema aceleiași restructurări morale ca urmare a actualelor condiții de viață, problemă amintită în cazul lui Mircea Rotaru, se pune în roman sub un alt aspect — de astădată privind vechea generație de intelectuali — și anume prin intermediul unuia din eroii cei mai importanți în dezvoltarea conflictului, inginerul Ardeleanu. E cu putință — sună o nouă întrebare — ca un om aflat în declinul vieții, bătrîn de-acum și obosit, a cărui structură e puternic apăsată de concepțiile trecutului, un om cu ambițiile și idealurile tinereții și maturității sfărîmate, singuratec, nutrind o silă aristocratică față de oamenii de rînd, disperat de ideea morții, așteptîndu-și sfîrșitul undeva într-un oraș de provincie, măcinat de deznădejdea de a nu lăsa în urmă vreo realizare de seamă care să-i perpetueze numele în eternitate — e cu putință ca acest om să se îndrepte relativ repede spre o renaștere a capacității sale de creație și a resorturilor sale sufletești, pășind într-o a doua tinerețe, să găsească un nou înțeles existenței, însfîrșit să se alăture energic masei acelor oameni „comuni" disprețuiți puțină vreme înainte, considerați cu silă și oboseală imensă?

Destinul lui Mircea Rotaru ar fi avut cu siguranță un desnodămînt tragic dacă acest tînăr n-ar fi avut norocul să-și dea seama la timp de primejdia unei iremediabile destrămări și personalitatea sa — într-adevăr excepțional de înzestrată — s-ar fi prăbușit probabil în neant de n-ar fi fost împrejurări și oameni care să-l întoarcă din drum, hotărîndu-i alt viitor.

Mircea are o fire destul de stranie, cuvintele pe care le rostește fetei iubite n-au un sens și parcă au totuși — un sens ascuns; trăiește aproape singur, fără prieteni, existența sa e sumbră în monotonia ei, luminată doar în răstimpuri de un orgoliu bolnav, de ideea unei infailibile superiorități și de visul unui viitor glorios. Viciul orgoliului și al individualismului macină acest suflet tînăr. Educația primită în familie are urmări rele: tatăl își strînge venituri din speculă și se refugiază în străinătate, o mătușă meschină, dușmănind fanatic regimul democrat-popular, veghează acum pe erou, înveninîndu-l treptat. Mircea însuși visează la un moment dat să părăsească patria, adresează cereri repetate autorităților; de aici înainte, rău privit și bănuit de vini grave se izolează în sine; în cele din urmă devine student în teologie, nu mînat de evlavie și de credința unei misiuni apostolice ci înspăimîntat, pur și simplu, de eventualitatea unei încorporări în armata Republicii.

Faza aceasta, fixînd în evoluția eroului o gravă eclipsă a conștiinței și primejdia rostogolirii morale definitive, fără întoarcere, e bine urmărită de scriitor în pagini puține, concise.

Dar autorul face greșeala de a nu trata cu o cuvenită gravitate a tonului, relatînd lucrurile cam în grabă, fără a stabili vina întreagă a eroului. Scriitorul însuși pare a nu-și fi dat seama suficient de limpede că această întunecare a conștiinței ar fi putut deveni iremediabil fatală. Relatarea e uneori superficială și am avut la un moment dat senzația că autorul nu manifestă o atenție cuvenită față de dilema grea a eroului în această fază, mînuind condeiul fără destulă siguranță, avînd parcă privirile ațintite spre desnodămîntul fericit al conflictului.

Transferat apoi la Facultatea de mecanică, Mircea are și aici de înfruntat neîncrederea sporită a celor din jur, ivită mai ales din pricina dubioasei sale origini sociale; nu are tăria morală de a se apăra și de a-și dovedi buna credință socotind umilitoare explicațiile și justificările în fața organizației și a colegilor săi. Dilema morală crește din această cauză și eroul se încrîncenează încă mai mult în resemnare și ambiție crezînd a fi martir. Scriitorul nu caută traiectoriile simple arătînd că aureola de om neînțeles pe care și-o confecționează eroul nu e întru totul snobă, ci se întemeiază adesea pe un fond real. Cînd animat de intenții sincere, într-o scăpărare de devotament, Mircea dezvăluie decanului, fața reală a unui asistent al său, gestul e primit fără bunăvoință ca un semn sigur de oportunism sau o abilitate strategică menită să acopere propria sa aversiune pentru realitățile prezente, sau în cel mai bun caz ca un act de discreditare a forțelor cinstite, devotate partidului. Autorul știe să nu simplifice întrucît are mereu în vedere fondul bun în cele din urmă al acestui tînăr; autorul și-a dat seama în chip inteligent că dacă masca de om neînțeles a lui Mircea n-ar fi ascuns totuși și un conținut relativ corespunzător ar fi ieșit o caricare a eroului nimerită aiurea, aici însă nu. Asocierea unei proaste educații cu confuziile grave ce apasă conștiința eroului dar și cu atmosfera din jur neprietenoasă în mare parte, această asociere e bine studiată de autor și comunicată cititorului cu o naturalețe care în ultimă instanță se cheamă talent.

In același timp e bine analizată asocierea de bine și rău, de nou și vechi ce caracterizează sufletul eroului, de elanuri îndoielnice, gînduri confuze, de sinceritate și ambiții ascunse, împletirea de pasiune firească și blazare timpurie. Apoi însăși această blazare e observată într-o împletire de elemente reale și înclinații bolnăvicioase Acea mască snobă, acel rece ochi de mort al eroului corespund totuși unui suflet bolnăvicios

Sentimentele se amestecă cu naturalețe, încît e greu să le analizezi. Neîncrederea aproape unanimă care îl întîmpină nu e totuși o scuză pentru erou, un motiv de a-l absolvi. Iată ce autorul pare a nu fi înțeles pe deplin și de aici lipsa aceea a gravității tonului de care am mai vorbit. Cert este că din bătaia neregulată a pulsului eroului lui Francisc Munteanu rămîne obiectiv vorbind o vină reală, vina unei resemnări și a unei îmbătrîniri sufletești premature. E snob fără îndoială cînd scrie poeme despre încarnarea tăcerii sau despre un coș de hîrtii ca simbol al modestiei, dar e real viciat cînd cade într-un fel de budism apatic. E și mască, dar e și realitate. Dacă ar fi fost numai snobism se cădea în caricaturizare, dar dacă ar fi fost numai amară și sinceră filosofie ar fi sunat fals pe buzele unui adolescent.

Paginile care vorbesc despre viața lui Mircea în fabrică, în mijlocul muncitorilor sînt puține la număr, și dealtfel autorul nici nu și-a propus să urmărească pe erou pînă la triumful deplin, ci numai să fixeze un nou început de drum, decisiv pentru destinul acestuia.

Eroul capătă mai întîi un nou înțeles al noțiunii de demnitate, crescînd real în stima tovarășilor săi. Calea aceasta e fără îndoială dramatic de grea. La început laudele ce se aduc cunoștințelor sale, faptul de a fi obiect de atenție pentru alții îi mîngîie orgoliul, flatează în fond aceeași ambiție individualistă de a se realiza pe sine, fără altă preocupare, ambiție care îl adusese mai înainte în primejdia de a se rata definitiv. Ambiția de a-și demonstra posibilitățile nu reprezintă nicidecum o cotitură în viața eroului. Eroul ne este arătat în mijlocul noilor preocupări, treptat oamenii se conving de bunele sale intenții și încep să-l prețuiască. In raporturile sale cu Farcaș, primul secretar al regionalei de partid, cu Oniga, cu tovarășii săi de muncă, Mircea capătă convingerea că neîncrederea de altă dată a celorlalți fusese justificată obiectiv de propria-i atitudine — oamenii n-aveau cum să-i fi recunoscut sinceritatea din moment ce el însuși se menținuse într-o pasivitate paralizantă numai din teama absurdă de a nu se umili, dezvinovățindu-se.

Clipele dramatice în care uzina e împiedicată, printr-un sabotaj ingenios organizat de dușmani, să dea țării primele strunguri romînești, îl apropie sufletește de tovarășii săi, alături de ei își subordonează eforturile, cunoștințele, capacitatea creatoare, pasionantei opere de construcție

E numai un început de drum, bine fixat de altfel, indicînd anticipat dezvoltarea rapidă a acestui tînăr pe o traiectorie luminoasă. Paginile acestea nu sînt rele, nici mediocre, dar în genere dau oarecare senzație a unei fugi prea grăbite spre deznodămînt. De vină e poate și insuficienta consistență a conflictului propriuzis, încheiat printr-o rapidă și cam cețoasă deslegare, de care vom mai vorbi.

Cazul inginerului Isaia Ardeleanu, la fel de complicat — în general — ca și acela al lui Mircea Rotaru, e tratat de autor cu aceeași seriozitate și finețe a analizei, care ne indică în Francisc Munteanu un romancier bine înzestrat, mai ales pe latura surprinderii proceselor dificile de regenerare morală. Aici e însă de semnalat o eroare. Spre a da senzația restructurării morale a unor oameni cu principii vechi, scriitorul îndepărtează prea mult punctele extreme ale evoluției. Mai ales în cazul inginerului Ardeleanu, coarda acestei evoluții e prea întinsă, prea încordată, în primejdie să pleznească, subminînd din verosimilitatea situațiilor și implicit a evoluției ei. Isaia Ardeleanu fusese într-adevăr un om obosit, deznădăjduit de a nu se fi realizat în viață, dar sila, scîrba de oameni a acestui erou e hipertrofiată artificial de autor, deplasînd în cele din urmă eroul în altă sferă — anume în aceea a oamenilor cu desăvîrșire pierduți și hotărît ineducabili. Reflecțiile inginerului pe marginea vizitei ce i-o face Brad, muncitor în uzină și erou foarte simpatic cititorului („toți ăștia sînt la fel", „mitocanul" etc., etc.) sînt odioase și **cititorul încetează de a mai crede într-un** reviriment al unui astfel de om. Autorul însuși ne relatează că Isaia Ardeleanu are față de Brad „scîrbă și dispreț". Reacțiile inginerului sînt de acest fel: „îl măsoară cu dispreț din creștet pînă la tălpi". etc. Isaia Ardeleanu s-a asigurat de antipatia cititorului. Lucrurile nu sînt însă chiar așa de grave dacă ne gîndim că reflecțiile și comentariile la acestea ar putea fi scoase pur și simplu din roman, fără nici o pierdere.

Romanul e totuși o carte a fabricii, oamenii pe care îi prezintă își concentrează eforturile într-o importantă operă de construcție socialistă, făurind primele strunguri romînești. Ce putem spune în legătură cu acest lucru? Autorul nu manifestă deocamdată capacitatea reconstituirii vieții pe planuri vaste, punînd în mișcare nenumărați eroi, încordați într-un efort gigantic. Nu se poate spune că acesta e un defect capital. Scriitorul poate să-și dovedească înzestrarea în alte privinți și dealtfel, cum am văzut, face aceasta cu virtuozitate. Oniga, Farcaș, Pavel Cuc, Bartha, sînt vii, deși văzuți pe o singură latură și cam fără adîncime. Dar peste nici unul din eroii cărții nu cade vălul artificialității. Cartea întreagă e scrisă cum am mai zis cu o naturalețe care salvează cele mai sumare apariții. Am avea la indemînă zeci de eroi ai altor autori, alcătuiți cu grijă dintr-o multitudine de trăsături sufletești, dar la drept vorbind neverosimili, elaborați prin calcul și socoteli estetice. Și acești oameni „complecși" sînt inferiori în artificialitatea lor, eroilor lui Francisc Munteanu, creați cu o anume spontaneitate care singură definește un talent real și-l deosebește structural de uzurpator. Față de asemenea personaje compuse, elaborate prin calcul, Oniga deține avantajul unei pasiuni autentice, a unei purități sufletești, a unei dăruiri sincere luptei de fiecare zi. Brad deține superioritatea, ca erou literar vorbind, a unei anume tării morale, a unei judecăți limpezi deși încă neridicată la treapta unei înțelegeri pe deplin conștiente a raporturilor sociale. Orice se poate spune despre aceste personaje li se poate contesta adîncimea de caracter sau complexitatea, nu li se poate contesta însă viața.

La drept vorbind, altfel nici nu se poate. O carte scrisă cu talent are un anume echilibru artistic care înlătură de la început posibilitatea coexistenței unor pagini remarcabile cu altele rizibile sau oricum inexacte ca artă. O carte e bună sau e rea, decisivă fiind tendința ce o străbate. Oricît de subtilă ar părea o recenzie ca aceea a lui Radu Popescu la cartea lui Tiberiu Vornic „Sub pajura împărăției" diferențele de potențial artistic stabilite în cuprinsul acestei cărți, dau senzația neadevărului. Practic vorbind criticul desființează romanul. „Autorului — se zice — îi lipsesc capacitatea epică și talentul creator de oameni". Cine a citit cronica din „Gazeta literară" își amintește că autorului i se contestă însuși talentul. Scriitorul nu creează eroi individuali, dar nici masa nu e mai bine observată. Scriitorul n-are viziune plastică, n-are nici o virtute de romancier. Iar rînduri de acest fel, care poate că sînt adevărate, dar nu asta dezbatem acum, se împletesc cu aprecieri mai mult decît superlative. Personajul cutare, zice criticul e „formidabil" (citat textual din „Gazeta literară" nr. 36/1954 pag. 2 coloana 2, rînd 11).

Deși cartea e, precum se afirma mai înainte proastă, acest „personaj formidabil" e „menit să arunce o dispensă asupra eroilor înșirați pînă acum". Acest unic personaj cutare e menit „să explice secretul" și să asigure acestei cărți „un succes categoric și durabil"; sau „autorul e excepțional de dotat pe linia satirei" sau: „tot ce a realizat autorul pe această linie e pur și simplu excelent".

Ca să folosim un termen critic aflat la mare prețuire în paginile „Gazetei literare" cititorul e „nedumerit".

Asemenea contraziceri, oricît ar fi ele pe placul unor critici amatori de paradoxuri nu pot caracteriza o carte fie ea bună sau rea. A afirma așadar că alături de eroii vii, interesanți ca Mircea Rotaru sau Isaia Ardeleanu, scriitorul a dat personaje neviabile, neveridice — ar fi nu numai o nedreptate, dar o eroare sezisabilă chiar și de cei care n-au citit romanul „In orașul de pe Mureș" dar au citit alte romane.

O carte în general bună nu poate avea erori capitale. Poate avea însă anumite slăbiciuni, facilități, pagini scrise în pripă, gesturi nemotivate, carențe stilistice și acesta e cazul romanului lui Francisc Munteanu. Ce i se poate obiecta scriitorului? Mai întîi paloarea intrigii. Aceasta e iscată de intervenția unor dușmani care pun la cale, manevrează greșita dimensionare a pieselor primului strung romînesc. Autorul nu cheamă în acțiune personaje negative care să susțină conflictul: Ionașcu, inițiatorul sabotajului, asistă ca martor satisfăcut la zbuciumul eroilor pozitivi. Mia, nepoata inginerului Isaia Ardeleanu e o eroină bine realizată de autor, dar se menține pe un plan pasiv, urmărind pe cale proprie înfăptuirea visului de a părăsi țara și a-și petrece vacanța alături de părinți la Viena. Rezolvarea conflictului e facilă, la depășirea impasului provocat de sabotaj, nu participă, practic vorbind, nici un erou. Eroii se vaită, se irită, se agită, caută vinovați, dar lucrurile iau o întorsătură veselă, fără a se explica de către autor cum s-a ajuns la acest final. Vinovații se găsesc repede fără vreo motivare, toți eroii pozitivi își îndreaptă bănuielile spre inginerul Ionașcu („Oniga era frămîntat de purtarea lui Ionașcu" etc.). Spre a ajuta autorului să încheie în mare grabă conflictul, Mia însăși merge la Isaia Ardeleanu și se auto-demască, dezvăluindu-și intențiile deși știe prea bine că inginerul a devenit devotat construcției („Acum o să-i pot spune, cred că o să mă înțeleagă" etc.) Eroina riscă fără nici o justificare tot ce cîștigase pînă atunci, purtînd o mască de o principialitate bine studiată. Fără a mai intra în detalii spre a dovedi insuficienta consistență a unor personaje, ne limităm a spune că slăbiciunea relativă a intrigii propriu zise are urmări rele asupra structurii eroilor, a lui Oniga și Farcaș mai ales. Autorul prinde repede și expresiv procesul de transformare al unor oameni pozitivi **în devenire, în schimb lasă să lîncezească**, fără a coborî la o treaptă prea scăzută, eroii înaintați în adevăratul înțeles, mai ales pe activiștii de partid.

Gîndirea eroilor e cam lipsită de aripi atingînd uneori treapta unei filozofii ieftine. E mai mult o constatare ce-o facem, decît o observație critică. Eroii gîndesc la moarte, la trecerea timpului, la monotonia vieții. Ardeleanu cugetă astfel: „Mîine o zi nouă. Apoi altele și altele. Pentru ce nouă, cînd toate sînt la fel? Și timpul e același deși se spune „timpul trece". La fel gîndește și Mircea Rotaru: „An nou" Cît de banal sună! Cu toții știm prea bine că mîine va fi o zi ca toate celelalte".

Mai întîi nu e onest din partea autorului să pună aceleași idei și cam aceleași formulări pe buzele unor personaje nu numai diferite, dar profund diferențiate prin vîrstă, preocupări, stare de spirit Apoi, cum se face că doi oameni, bine înzestrați intelectualicește în concepția autorului, să-și treacă vremea cugetînd așa de banal, și profesînd o filozofie cel puțin, cam de două parale? Faptul devine cu atît mai supărător, implicînd de astă dată și defecte caracterologice — cînd un erou cu suflet simplu și limpede, cum e Pavel Cuc, manifestă preocupări de aceeași sterilitate. Nici mai mult nici mai puțin, acest tînăr e chinuit dintr-o dată, ce-i drept o singură dată, de ideea că seamănă cu ceilalți tineri, că s-a născut, cum se știe, în aceleași condițiuni, că la voia întîmplării s-ar fi născut cu un an mai devreme ori mai tîrziu etc. ceea ce să recunoaștem, e nu numai ieftin, dar și strident în raport cu preocupările serioase ale acestui erou, ce n-are nici măcar scuza de a fi străbătut mari dileme ca Mircea sau ca Isaia Ardeleanu Ceea ce, bineînțeles nu înseamnă că maxime de tipul „Viața trece ca un accelerat prin fața cantoanelor", la locul lor dealtfel în caietul de suveniruri al unei domnișoare, alături de altele ca: „Viața e fumul de țigare care" etc. sînt bune spre a ilustra gîndirea lui Mircea Rotaru.

Insfîrșit neglijențe care nu sînt numai de ordin stilistic, stînjenesc buna desfășurare a narațiunii. Autorul, obsedat de sensurile unor cuvinte, le repetă, insistent pînă dincolo de monotonie. Iată numai cîteva din ipostazele cuvîntului ciudat: Ardeleanu e prins de o „plictiseală ciudată" în jurul său se petrec „lucruri ciudate" Ionescu privește cu „ciudată disperare". Cineva vorbește cu „accent ciudat moldovenesc" Anicăi, i se aprind în ochi „lumini ciudate" Pavel gîndește că Anica e o „ființă ciudată". Tatăl e măcinat de „simțăminte ciudate". Farcaș are ceva „ciudat în priviri". Cutare caiet de sarcini e și el un „caiet ciudat".

Nu trebuie să reiasă că în lectura romanului aici discutat ne poticnim la tot pasul. Francisc Munteanu merită toate laudele pentru repeziciunea cu care se afirmă și pentru siguranța cu care a pornit spre maturizare. Romanul său trebuie citit.

★

In felul nostru, am căutat a da un răspuns la întrebările ivite în cadrul discuției deschise de „Gazeta literară" cu privire la romanul lui Francisc Munteanu.

N-am citat numele preopinentului, el însă — credem — se subînțelege.

Adică am polemizat cu opiniile exprimate, militînd pentru un punct de vedere propriu încît acum nu ne rămîne decît să rezumăm. Impotriva opiniei lui I. Mihăileanu care înscrie pe Mircea Rotaru în rîndul personajelor ratate, aruncînd asupra-i anatema unui anumit soi de neoșablonism, am fost de părere că acest erou e viabil și bine gîndit de autor. „Crezînd că va construi un erou „original", autorul l-a înzestrat pe Mircea Rotaru cu o biografie ultracomplicată" spune I. Mihăileanu Ne-am silit să demonstrăm că trăsăturile sufletești atît de complicate ale eroului sînt tratate în carte cu naturalețe și în nici un caz nu dau, cum susține de fapt I. Mihăileanu, senzația artificialității, a goanei după o sterilă originalitate — în sine și cu orice preț — prin înzestrarea personajului cu stări sufletești de o ciudățenie voită. N-am înțeles, de asemenea, de ce I. Mihăileanu găsește că Mircea Rotaru e „o personalitate fără axă" care nu știe ce vrea, de ce criticul transformă această constatare într-o obiecție critică. Că Mircea Rotaru e „o personalitate fără axă", etc., pînă la un anume punct al evoluției sale, acest lucru e foarte adevărat — asta a fost dealtfel și intenția autorului, care a vrut să urmărească modul transformării unui om care nu știe ce vrea „într-un om care știe ce vrea". In consecință, autorul n-a avut de ce să evite prima ipoteză a eroului său. Dacă însă formula lui I. Mihăileanu (personalitate fără axă) se referă la valoarea literară a eroului, obiectîndu-se că n-ar avea consistență, lucrurile iau altă înfățișare, nu mai e nevoie să revenim spre a arăta că nu asta e și părerea noastră. Dealtfel, nu-i greu de observat că aprecierea dată de noi romanului e răsturnată în raport cu aceea exprimată de I. Mihăileanu. Ținem să spunem acest lucru răspicat. Eroul principal al romanului e, după părerea lui I. Mihăileanu, inconsistent. Noi credem că e cel mai consistent. I. Mihăileanu consideră că în înfățișarea realistă a lui Oniga și Farcaș, alături de aceea a lui Isaia Ardeleanu stă „principalul merit al romanului", noi dimpotrivă am arătat că meritul principal e de fapt altul și anume, prezentarea unor procese de restructurare morală. Oniga și Farcaș sînt eroi realizați la un nivel mijlociu — oricum mai coborît decît e de așteptat cînd vine vorba de un talent atît de sigur ca acela al lui Francisc Munteanu. Toate aceste erori de apreciere, nu ne dau totuși dreptul de a descoperi cu atîta pompă în tovarășul I. Mihăileanu un teoretician al eroului ideal, un „cavaler al sanctificării eroului pozitiv" — cum consideră Al. Simion în articolul său. De alt fel, însăși aplicarea principiului că „trebuie să avem și noi faliții noștri" e aici nefericită și dă discuției un aer facil.

Discuția are precum vedem consecințe de ordin psihologic și complicații morale sugerînd idei asupra stării sufletești a criticului literar, devenit el însuși erou și obiect de dezbatere. Oricum, însă, după revenirea lui I. Mihăileanu discuția pășește **spre o fază cu totul interesantă.**

Horia Aramă

Tovarășul meu

Un panou din scîndură de tei
Cu o ramă-ngustă împrejur
Și articole, vreo două, trei,
Scrise cu stîngace-nflorituri.

O gazetă simplă, ca la țară.
Iar în colțul ei, abia văzut,
Un anunț înscris pe-o hîrtioară.
Un anunț atît de cunoscut!

Cineva ceru-n partid intrare...
(Mai atent citesc, și mai avid!)
Mîine-o să se vadă ce sorți are,
Mîine, în ședință de partid.

...Cine ești, tovarășe de vise?
Ce simțire ne-a asemuit
Că pe aceleași-nalte căi deschise
Fără să ne știm ne-am întîlnit?

Tînăr, și cu firea arzătoare,
Vrei planeta noastră s-o strunești
Să-ncălzești oceanele polare
La căldura inimii-omenești?

Ai trecut prin multe, viața-ntreagă
Și te cearcă un tîrziu avînt
Ultimii tăi ani să nu se șteargă,
Ci să lase urmă pe pămînt?

Te-a călit talazul de durere?
Ești înflăcărat? Ești un timid
Dintre cei ce-n marea lor tăcere
Se jertfesc, tăcuți, pentru partid?

E în tine marea cumpătare
De conducător și de pilot?
Oare-ascunzi acea înviforare
Ce răstoarnă și clădește tot?...

...Cine să-mi răspundă? N-are cin
Dragul meu, prieten ne-ntîlnit,
Mă întreb acuma ca și tine:
Or să mă primească în partid?

Corneliu Șerban

Iar dacă s-or porni...

Cu-avîntul primei întîlniri
 în parcul liniștit, tăcut,
Al primei tinerești iubiri,
 al primului sfios sărut,
Al primei calde-mbrățișări,
 al viselor țesute-n doi
Eu versul mi-l rostesc spre zări
 potrivnic unui nou război.

Crescui cu țara copăcel,
 în rînd cu ea, în pas cu ea.
Și-n toate cîte-nmuguresc
 simt munca mea, simt viața mea
Belșugului mereu sporind,
 pămîntului în chip de vrajă
Și multor cîte încă sînt
 stăpîn le sînt, le stau de strajă

Iar dacă s-or porni smintiți
 semănători de-omor și jale
Să calce tihna-ntregii lumi
 și-a plaiurilor dragi natale
Și dacă-n loc de întîlnirea
 din parcul liniștit, tăcut,
Va trebui ca despărțirea
 să-și deie ultimul sărut

Și ultima îmbrățișare —,
 atunci, în cel din urmă ceas
Eu voi fi gata de plecare
 și dînd iubirii bun rămas
Voi face braț de apărare
 al patriei și vieții noi
Din mîna care scrise versul
 potrivnic unui nou război.

Jurnal artistic

„Se naște o idee"

Una din cele mai valoroase lucrări de sculptură prezentate anul acesta în Expoziția de Stat a Artelor Plastice intitulată „Se naște o idee", aparține sculptorului Szobotka Andrei. După operele sale anterioare „Gh. Doja" (1948) și „Stalin es la paz" (1952) autorul sculpturii „Se naște o idee" se impune astăzi ca un autentic artist, de o viguroasă viziune realistă, ridicînd pe o treaptă nouă prezentarea veridică a imaginii eroului pozitiv în sculptura noastră.

Compunînd simplu, cît mai apropiat de viață, sculptorul a înfățișat chipul unui muncitor stînd în atelier într-o atitudine gînditoare, cu bărbia sprijinită în mîna stîngă iar în cealaltă mînă ținînd o hîrtie pe care va așterne firul ideii sale. Meritul excepțional al acestei lucrări constă în redarea acelui moment din gîndirea muncitorului, în care acesta își vede ideile sale noi închegîndu-se și căpătînd forme concrete. Frămîntarea creatoare, optimismul, încrederea și energia capabile să realizeze aceste gînduri — toate sînt măiestrit întipărite în expresia feței, în toată atitudinea eroului.

După apariția în arta noastră a unor lucrări ca cele ale sculptorilor Fekete I. — „Sudor", O. Iliescu — „Tractoristul Stoica Constantin" sau Kaznovschi Ernest — „Muncitori", sculptorul Szobotka Andrei a realizat un viguros chip al omului înaintat din țara noastră, al muncitorului conștient, văzut în întreaga amploare a personalității sale, clar și expresiv individualizat.

Sculptorul face dovada — prin această lucrare — calităților sale remarcabile de portretist, a capacității de a simți și reda artistic lumea interioară a eroului său. Artistul a reușit să adîncească trăsăturile psihologice ale eroului, să redea bucuria interioară a momentului căutării și descoperirii unei soluții care să ușureze munca și să mărească productivitatea muncii. Ele s-au dezvăluit cu claritate fiindcă artistul și-a situat eroul în procesul de dezvoltare a caracterului, de înfrîngere a greutăților și de dobîndire a unor calități noi. Astfel sculptorul a înfățișat un om viu, un om al epocii noastre. Pentru aceasta el a folosit un limbaj artistic veridic și accesibil.

ANDREI SZOBOTKA: „Se naște o idee"

Studiul profund al anatomiei, înțelegerea intimă a legilor care conduc morfologia, au făcut ca opera să fie nu numai un ansamblu just de proporții, forme și volume, dar și un mijloc de a reda adevărul omenesc. Dovedind un simț dezvoltat al compoziției, sculptorul a găsit acea poziție și acele mișcări care i-au permis să dezvăluie cu maximum de expresivitate și claritate, caracteristicile omului de tip nou din țara noastră.

Totuși artistul nu a fost exigent cu sine pînă în cele mai mărunte detalii. In modelajul picioarelor, de exemplu, el n-a respectat suficient proporțiile și formele, îngroșînd laba piciorului și prezentînd-o în mod neplăcut privitorului. Din cauza unui modelaj inegal, lucrarea are scăderi în ceea ce privește concepția unitară a prezentării monumentale a unui asemenea subiect de largă generalizare a vieții.

In plină desfășurare creatoare a talentului său sculptorul Szobotka este preocupat ca în operele viitoare să adîncească prin noi imagini figura luminoasă a muncitorului din țara noastră. El și-a ales ca loc de inspirație și documentare regiunea minieră Lupeni, locul unde clasa muncitoare s-a afirmat în trecut ca militantă neînfricată pentru libertate socială și unde astăzi din rîndurile bravilor mineri se ridică mereu noi constructori dîrji și de nădejde ai socialismului.

Așteptăm cu încredere de la sculptorul Szobotka cît mai multe opere vii, emoționante, de un înalt nivel artistic.

MIRCEA DEAC

Doi conducători de frunte ai mişcării muncitoreşti germane

Se împlinesc astăzi 36 de ani din ziua în care în Germania au fost asasinaţi în chipul cel mai barbar cu putinţă doi conducători de frunte ai proletariatului german: Roza Luxemburg şi Karl Liebknecht. Roza Luxemburg era una din organizatoarele grupării „Spartakus" care în condiţiile unei crunte terori militariste a dus o puternică propagandă revoluţionară. K. Liebknecht era singurul membru al fracţiunii social-democrate a parlamentului german care votase împotriva creditelor de război, ridicîndu-şi glasul împotriva imperialismului şi războiului în apărarea proletariatului şi a păcii.

Asasinarea acestor doi conducători ai proletariatului german a făcut parte din planul cercurilor imperialiste de a înăbuşi mişcarea muncitorească din Germania, de a împiedica lupta oamenilor muncii din Germania pentru pace, pentru o viaţă nouă.

Năzuinţele fierbinţi de pace şi progres ale poporului german au fost exprimate de cei mai buni fii ai poporului german în frunte cu Roza Luxemburg şi Karl Liebknecht, Ernst Thälmann şi Wilhelm Pieck.

„Duşmanul principal al poporului german se află în Germania: imperialismul german, partidul războinic german, diplomaţia secretă germană. Sarcina poporului german este de a combate acest duşman intern, de a-l învinge în lupta politică colaborînd cu proletariatul din celelalte ţări care luptă şi el împotriva imperialiştilor din propria patrie" — scria Karl Liebknecht în anul 1915.

Luxemburg şi Liebknecht s-au ridicat cu dîrzenie, în anii primului război mondial, împotriva trădătorilor din Internaţionala II-a. Social-democraţii de stînga, conduşi de Roza Luxemburg şi Karl Liebknecht editau revista „Internaţionala". Grupul lor a căpătat această denumire, iar mai tîrziu pe cea de „Spartakus". Trebuie să arătăm totuşi că social-democraţii de stînga germani nu erau revoluţionari pe deplin consecvenţi, ei şovăind timp îndelungat în privinţa ruperii legăturilor cu social-şoviniştii şi centriştii.

Cu toate aceste greşeli, social-democraţii de stînga germani luptau cu avînt împotriva războiului imperialist şi a propovăduirii „păcii civile". Lenin critica aspru greşelile „spartakiştilor" însă îi recunoştea drept internaţionalişti şi spunea că: „...ei luptă împotriva social-şoviniştilor proprii cu hotărîre, ferm, sincer..."

„Activitatea grupului Spartakus care ducea o sistematică propagandă revoluţionară în condiţiile cele mai grele a salvat într-adevăr cinstea socialismului german şi a proletariatului german" — a scris Lenin.

Ridicîndu-se cu curaj împotriva conducerii social-democrate de dreapta, demascînd în permanenţă politica militariştilor, revoluţionarii germani au ridicat poporul german la luptă. Sub influenţa victoriei proletariatului rus care sub conducerea Partidului Comunist a întemeiat primul stat socialist din lume, în decembrie 1918 membrii Uniunii „Spartakus" împreună cu alţi socialişti de stînga au întemeiat Partidul Comunist din Germania.

Înteţirea activităţii revoluţionare a proletariatului german face ca guvernul format de social-democraţii de dreapta să înceapă o sălbatică teroare îndreptată împotriva mişcării revoluţionare germane, împotriva tînărului Partid Comunist din Germania. Roza Luxemburg şi Karl Liebknecht sînt arestaţi, iar la 15 ianuarie 1919 — asasinaţi

În tragica istorie din ultimele decenii a poporului german se vede firul sîngeros care merge de la asasinarea mişelească a acestor mari conducători revoluţionari, la reînarmarea Germaniei sub directa oblăduire a imperialiştilor occidentali, la instaurarea dictaturii lui Hitler, la punerea Partidului Comunist în afara legii, la dezlănţuirea celui de al doilea război mondial. Acest fir sîngeros se continuă în zilele noastre cu reînvierea militarismului în Germania occidentală condusă de clica revanşardă a lui Adenauer sub oblăduirea guvernanţilor americani.

Astăzi în Germania occidentală, după 36 de ani de la asasinarea celor doi conducători ai proletariatului german, politica promovată de cercurile guvernante de la Bonn ne arată că militariştii germani nu au învăţat nimic din experienţa istoriei Europei în ultimele decenii.

Aceeaşi politică de împilare şi teroare de pe vremea dictaturii hitleriste este promovată astăzi pe teritoriul Germaniei occidentale. În dorinţa de a transforma Germania occidentală, într-un cap de pod îndreptat împotriva lagărului democraţiei şi socialismului, clica lui Adenauer, la ordinul imperialiştilor americani caută să distrugă mişcarea democratică din Germania, încearcă să pună Partidul Comunist din Germania în afara legii, aruncă pe cei mai buni fii ai poporului german în dosul gratiilor, sugrumă cele mai elementare libertăţi democratice ale poporului german.

Împotriva năzuinţelor de libertate şi unitate a poporului german, clica revanşardă de la Bonn duce o politică de menţinere a dezmembrării Germaniei, de fascizare şi de refacere a vechiului Wehrmacht hitlerist, scoţînd la mezat independenţa şi viaţa poporului german.

Masele populare germane au învăţat însă multe din experienţa istoriei Germaniei. Ele înţeleg acum că cel mai mare duşman al poporului german este reprezentat de însuşi militarismul german — groparul acestei naţiuni.

Forţele democrate, sănătoase care s-au dezvoltat în ultimii ani ca o stavilă în faţa militarismului german sînt întruchipate de existenţa Republicii Democrate Germane a cărei politică urmăreşte stabilirea unei Germanii unite, paşnice şi democratice.

În aceste zile furtunoase cînd se hotărăşte soarta popoarelor europene, harnicul popor german îşi înteţeşte lupta împotriva tendinţelor cercurilor agresive americane şi ale slugilor lor de la Bonn, de a transforma Germania occidentală într-un focar de agresiune şi război.

Păstrînd memoria celor doi conducători de frunte ai mişcării muncitoreşti din Germania, poporul german, alături de oamenii cinstiţi de pe întregul glob, îşi aminteşte astăzi mai mult ca oricînd minunatele cuvinte rostite de Clara Zetkin la mormîntul tovarăşilor ei de luptă asasinaţi: Roza Luxemburg şi Karl Liebknecht:

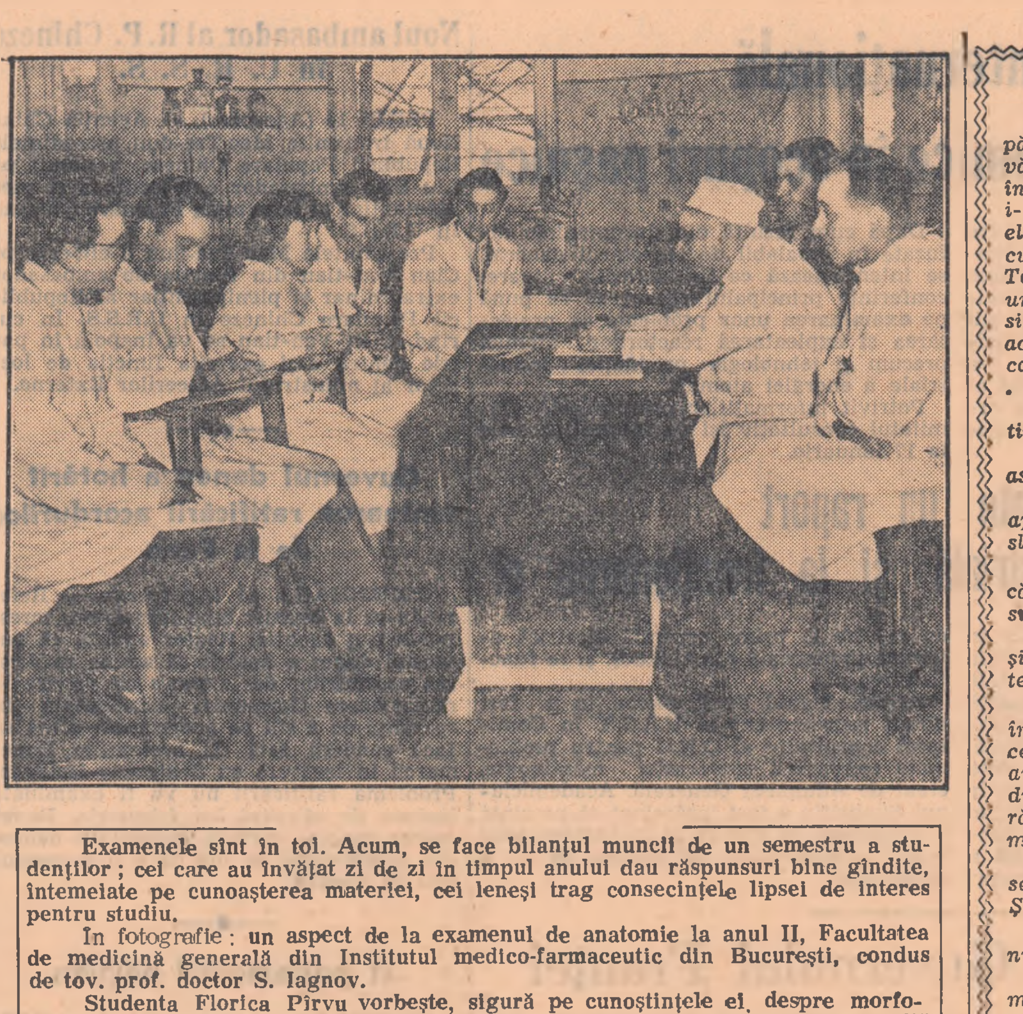
„O legendă istorică ne povesteşte, că în lupta popoarelor de pe cîmpiile Catalaunice, adversarii au luptat cu atîta înverşunare încît şi după moarte sufletele lor continuau lupta în văzduh.

Neuitaţii noştri tovarăşi de luptă nu-şi continuă lupta în văzduh, ci în mijlocul nostru, împreună cu noi. Ei nu pot să moară: nu va muri niciodată ceea ce ne-au dat. Aceasta s-a contopit cu carnea şi sîngele nesfîrşitelor mase proletare, s-a transformat în ele în conştiinţă, voinţă şi acţiune.

Proletariatul german şi mondial dă naştere azi la mii de noi luptători, care — prin măreţia şi puritatea gîndirii lor, prin tăria lor de caracter, prin conştiinţa datoriei, dîrzenia şi spiritul lor de sacrificiu — sînt aidoma conducătorilor ucişi. Aşadar, să nu plîngem, ci să luptăm! Din nou răsună trîmbiţele, ne aşteaptă o nouă luptă!"

Forţele sănătoase ale naţiunii germane sînt potrivnice asasinilor acestor doi mari conducători ai muncitorimii din Germania, sînt potrivnice cercurilor agresive care au tîrît poporul german în criminalele războaie îndreptate împotriva popoarelor Europei. Aceste forţe sănătoase îşi afirmă mereu mai puternic hotărîrea de a zădărnici planurile cercurilor revanşarde militariste, de a lupta cu toate puterile pentru făurirea unei Germanii unite, paşnice şi democratice.

IOSIF SAVA

Examenele sînt în toi. Acum, se face bilanţul muncii de un semestru a studenţilor; cel care au învăţat zi de zi în timpul anului dau răspunsuri bine gîndite, întemeiate pe cunoaşterea materiei, cei leneşi trag consecinţele lipsei de interes pentru studiu.

În fotografie: un aspect de la examenul de anatomie la anul II, Facultatea de medicină generală din Institutul medico-farmaceutic din Bucureşti, condus de tov. prof. doctor S. Iagnov.

Studenta Florica Pîrvu vorbeşte, sigură pe cunoştinţele ei, despre morfologia şi segmentaţia pulmonului. Ea dovedeşte că a studiat temeinic şi merită calificativul de „foarte bine" pe care l-a obţinut.

Foto: D. F. DUMITRU

Noua promoţie — la sat

Uşa se deschide din cînd în cînd şi un nou tovarăş se alătură grupului mare de studenţi care strînşi roată, citesc ziarul.

Pe toţi îi frămîntă acelaşi gînd. Au trecut cu succes examenul de stat şi acum doresc să lucreze în agricultură, pe ogoarele gospodăriilor agricole de stat, colective şi în S.M.T. Scrisoarea publicată de curînd în „Scînteia tineretului" prin care absolvenţii anului IV al Institutului agronomic „Nicolae Bălcescu" din Bucureşti, îşi exprimă hotărîrea de a merge la sate ca ingineri agronomi, a stîrnit un viu interes şi în rîndul celor aproape 160 de absolvenţi ai Institutului agronomic din Craiova.

În cei 4 ani de învăţămînt ei au acumulat bogate cunoştinţe în domeniul agriculturii, cunoştinţe care îi vor ajuta să contribuie la ridicarea pe o treaptă mai înaltă a agriculturii noastre.

Recenta Hotărîre a partidului şi guvernului cu privire la desfiinţarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele şi raţii, cere din partea oamenilor muncii din agricultură să sporească şi mai mult producţia agricolă, pentru o mai bună aprovizionare a celor ce muncesc cu produse agro-alimentare. Tocmai pentru aceasta tinerii absolvenţi ai Institutului agronomic din Craiova şi-au exprimat voinţa unanimă de a merge la sate.

Inginerul Marin Copistu a împlinit abia de curînd 24 de ani. El este fiul unui colectivist din comuna Bîrca, raionul Segarcea.

Ca fiu de colectivist el s-a simţit mai aproape de munca într-o gospodărie colectivă şi de aceea, în cererea de repartizare a solicitat trimiterea lui ca inginer agronom într-o gospodărie agricolă colectivă.

Pe listele de repartizare apar rînd pe rînd numele celor mai buni absolvenţi, care au cerut să lucreze la sate.

Simţămintele pe care le încearcă cei 160 de absolvenţi de la Institutul agronomic din Craiova, sînt împărtăşite deopotrivă şi de oamenii muncii din agricultura, care cu multă nerăbdare aşteaptă pe tinerii ingineri să vină în mijlocul lor şi împreună, printr-o muncă stăruitoare, să smulgă pămîntului cît mai multe roade, să ridice producţia de cereale la hectar.

Fiecare din cei repartizaţi, îşi face planuri de viitor. Acolo, în condiţiile de climă şi sol din diferitele regiuni ale ţării, îşi vor pune ei în slujba agriculturii, în slujba întregului popor muncitor, întreaga capacitate de muncă, toate cunoştinţele lor acumulate în cei 4 ani de studii la Institut.

Corespondent
L. SOLOMON

Seminarii recapitulative ale cursurilor populare de limba rusă de la sate

Începînd de astăzi în întreaga ţară se desfăşoară seminariile recapitulative ale cursurilor populare de limba rusă de la sate.

Mii şi mii de ţărani muncitori, colectivişti, muncitori din gospodăriile agricole de stat, S.M.T.-uri şi alţi oameni ai muncii de la sate, care învaţă cu dragoste limba constructorilor comunismului, s-au pregătit cu seriozitate în vederea acestor seminarii recapitulative.

Învăţămîntul popular de limba rusă la sate se află în plină dezvoltare tot mai mare. În întreaga ţară funcţionează aproape 12.000 cursuri populare de limba rusă, frecventate de circa 150.000 de oameni ai muncii. Manualele au fost îmbunătăţite faţă de anii trecuţi, pe baza sugestiilor venite din masă. De asemenea, Consiliul General A.R.L.U.S. a tipărit o serie de broşuri metodologice care contribuie la îmbunătăţirea procesului de învăţămînt. Organizaţiile A.R.L.U.S. sînt sprijinite de un important activ obştesc format din profesori, învăţătorii cunoscători ai limbii ruse, care au contribuit la îndrumarea şi controlul funcţionării cursurilor.

Seminariile recapitulative la sate se desfăşoară între 15 ianuarie şi 15 februarie, iar la cursurile de la oraşe ele vor avea loc între 1 şi 28 februarie.

Pentru prima oară, anul acesta vor putea participa la seminariile recapitulative şi cei care învaţă limba rusă la cursurile prin radio şi care vor putea obţine, în urma examenului de sfîrşit de an, certificatul de absolvire a cursurilor.

(Agerpres)

FOILETON „Ştiu!"

Tînărul care mi-a fost prezentat îmi părea cunoscut. Îl cunoşteam într-adevăr de undeva? Bănuiala mi-a fost întărită şi de faptul că, atunci cînd i-am strîns mîna spunîndu-mi numele, el mi-a răspuns zîmbind: „Ştiu!" Mă cunoştea — asta însemna că îl cunosc. Totuşi nu-mi puteam aduce aminte de unde. Unde am mai auzit aceeaşi voce sigură, unde am mai văzut zîmbetul acesta atotştiutor, privirea aceasta care spune, înaintea gurii: „ştiu"?

. . . .

Dimineaţa cînd venea mă găsea citind ziarele.

— Ştii, îi spuneam, că piesa cutare e aspru criticată?

— Ştiu, îmi răspundea tînărul şi se apuca să-mi demonstreze de ce piesa e slabă.

— Ştii, îi spuneam, peste cîteva zile, că piesa cutare (aceeaşi cu cea de mai sus) e lăudată în ziarul de azi?

— Ştiu, îmi răspundea el neturburat şi îmi demonstra pe loc calităţile incontestabile ale piesei.

Dacă îl întrebam cît e ora îmi spunea întotdeauna exact, fără să consulte ceasul (pe care de altfel nici nu-l avea). Iar dacă îi atrăgeam atenţia că după părerea mea, ceasul lui fuge (sau rămîne în urmă) răspunsul era dezarmant: „Ştiu!"

Se făcea o numire nouă de şef de serviciu. Tînărul rămînea neturburat. Ştia încă de ieri.

Pleca cineva din instituţie. Nici asta nu-l găsea nepregătit. Ştia dinainte.

Murea cineva subit. Tînărul ştia de mult că aceasta urma să se întîmple tocmai acum.

Aflam odată înaintea altora (nu mă întrebaţi de unde) că şeful nostru va fi scuturat pentru o greşeală.

— Păi sigur — îmi spunea tînărul căruia îi destăinuiam primul ştirea. Ştiu asta de mult. Nu e el îngîmfat, rupt de mase, cu serioase tendinţe spre birocraţie?

Începînd din acea clipă nu-l mai saluta pe şef, iar dosarele primite spre rezolvare mi le arăta cu obidă:

— Cui îi trebuie hîrţoagele astea?

La şedinţă se afla că de fapt şeful nu era chiar aşa vinovat. Tînărul venea neturburat la mine.

— Ştiam eu că se exagerează. E totuşi un om bun.

După asemenea întîmplări dimineaţa stătea minute întregi lîngă uşă ca s-o poată deschide „din întîmplare" cînd trebuia să intre şeful. Apoi venea cu braţele încărcate de dosare şi îmi spunea fericit:

— Asta ştiu şi eu că se cheamă capacitate organizatorică. Ştie şeful ce trebuie şi ce nu pentru evidenţă.

Aşa era tînărul nostru. Ştia întotdeauna tot ce se putea şti şi... încă ceva pe deasupra. El asculta pe toţi, sfătuia despre toate, nimic nu-i era necunoscut.

Gloria lui nedesminţită nu mă lăsa să dorm. Simţeam că mi-e din ce în ce mai greu să-mi ascund invidia. Pînă într-o zi m-am hotărît. Ştiam ce am de făcut. Iar odată hotărîrea luată, m-am liniştit şi am aşteptat să vină momentul.

. . . .

Momentul a venit mai repede decît credeam. Am auzit într-o zi la radio o scenetă despre nişte marţieni care ar fi aterizat pe pămînt şi s-ar fi dedat la tot felul de năzdrăvănii. Puteai să juri că lucrurile s-au întîmplat aevea. Se povestea şi cum arată marţienii şi cum sînt îmbrăcaţi şi cu ce se hrănesc. Bazaconii mai mari erau greu de închipuit. Şi atunci o idee diabolică m-a străfulgerat: ce-ar fi dacă...? Da, da, era fără îndoială un lucru grozav...

. . . .

A doua zi într-o pauză, ne-am adunat ca deobicei în jurul unei mese la bufet.

— Aţi auzit — am întrebat eu ca din întîmplare — despre fiinţele aterizate din lună, în nordul Italiei?

Ceilalţi au început să rîdă. Numai tînărul meu, sigur pe sine ca deobicei, răspunse scurt:

— Auzit!

— Şi despre faptul că au cîte cinci mîini şi tot atîtea picioare?

Tînărul era la post.

— Şi!

— Şi despre faptul că vorbesc aceeaşi limbă cu noi?

— Să fii dumneata sănătos, mă bătu tînărul părinteşte pe umăr.

Simţeam că triumful e aproape.

— Ei bine, atunci află că nu-i nimic adevărat, că n-a coborît nimeni din lună, că totul a fost inventat...

Dar mă bucurasem probabil prea devreme, căci neturburat tînărul zîmbi larg. — Ştiu şi asta.

. . . .

Între timp, tînărului i-au fost încredinţate munci de răspundere. Ştia şi rezolva totul cu o uşurinţă extraordinară. Directorul era încîntat de el. Tînărul ştia cînd acesta trebuia să întocmească un raport şi i se înfăţişa cu un plan, foarte, foarte amănunţit: să-l completezi doar cu nişte cifre şi nume concrete şi gata.

Directorul nu se mai mişca fără el.

Şi tînărul se păstra la înălţime. Ştia cînd e ziua de naştere a tuturor membrilor familiei directoriale şi ce dar preferă fiecare; ştia care e mîncarea preferată a directorului şi se îngrijea ca ea să se găsească întotdeauna la bufet; ştia întotdeauna cuvîntul de cinci litere care-i lipsea directorului la careul de cuvinte încrucişate; ştia, iarna, temperatura care-i prieşte cel mai bine, vara — îngheţata care-i place mai mult.

Directorul dădea din ce în ce mai rar pe la birou şi tînărul rezolva din ce în ce mai multe probleme.

Dacă lua o măsură care întîmpina obiecţii, tînărul răspundea sigur pe sine: „Ştiu eu ce fac!" Dacă treaba ieşea prost, tînărul avea răspunsul pregătit: „Ştiu tovarăşi. Dar numai cine nu munceşte — nu greşeşte".

E drept dacă ar fi fost să ne luăm după greşelile lui tînărul muncea din greu...

Cîţiva tovarăşi încercară să-i atragă atenţia tînărului că treburile merg prost Dar secretara (căci avea acum şi secretară) îi oprea la uşă. „Ştiu ce vreţi să-i spuneţi, dar acum nu se poate. e ocupat!"

Tînărul nu mai venea în biroul meu atît de des ca înainte, dar cîteodată la prînz, îl vedeam plecînd. Îl priveam cu atenţie. Era tot atît de zîmbitor, tot atît de neclintit în siguranţa sa, ca sistemul solar.

Pînă într-o zi...

. . . .

A venit cineva de la minister. A venit pe neaşteptate şi a pătruns în biroul directorului. Nu ştiu ce au discutat, dar apoi tînărul a fost chemat şi el în birou. Au fost chemaţi şi alţii.

— E adevărat că dumneata ştiai ce se întîmplă aici?

— Ştiam! răspunse tînărul în virtutea obişnuinţei dar îi păru îndată rău.

— Deci ai şi dumneata o parte de vină, aşa-i? — sună mai departe necruţătoarea întrebare.

— Ştiu eu? răspunse tînărul. Şi pentru prima oară (o doamne, de ce n-am fost de faţă?) formula magică respira oarecare îndoială.

— Deci o bună parte a lipsurilor îţi revin, nu-i aşa?

Tînărul păru uimit.

— Despre ce lipsuri e vorba? (de ce, de ce n-am fost de faţă să-l aud întrebînd, pe el, care ştia întotdeauna totul fără să întrebe niciodată nimic?)

— Lipsurile conducerii: îngîmfarea, ruptura de colectiv, dezinteresul faţă de muncă, birocraţia...

Nu ştiu ce s-a petrecut atunci cu tînărul nostru (sufletul omului e atît de complicat!) dar ceea ce a urmat poate părea pur şi simplu de necrezut. El a dus o mînă la piept a plecat ochii în pămînt şi a rostit cu voce tremurată:

— Nu tovarăşi, eu despre toate acestea n-am ştiut şi nu ştiu nimic.

Aşa-i că nu-l mai recunoaşteţi? Totuşi e el, tînărul pe care îl invidiam, care ştia totul, totul, afară de un singur lucru. Acum a ajuns să-l ştie şi pe ăsta. Şi poate n-o să credeţi, acum a început să uite alte lucruri, din acelea pe care le ştia întotdeauna sau poate că de fapt nici nu le ştia? Adevărul îl ştie cu adevărat numai tînărul nostru, dar deocamdată el n-a spus despre asta nimic nimănui...

RADU ŢIULESCU

Indeplinirea ritmică a planului — sarcină de cinste a fiecărui tînăr

Simion Ştefan
Locţiitor al ministrului industriei uşoare

În centrul politicii partidului şi guvernului nostru stă sarcina ridicării necontenite a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Un rol deosebit de important în îndeplinirea acestei sarcini revine întreprinderilor care aparţin de Ministerul Industriei Uşoare. Ele au datoria de a produce — ţinînd seama de cerinţele consumatorilor — produse de larg consum în sortimente cît mai variate, de bună calitate şi la un preţ de cost din ce în ce mai scăzut.

Planul de producţie stabilit pentru Ministerul Industriei Uşoare, atît pentru anul trecut cît şi pentru anul acesta, oglindeşte sarcinile trasate de plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953, privind sporirea producţiei bunurilor de larg consum şi îmbunătăţirea permanentă a calităţii acestora.

În anul care a trecut. au fost date mai multe bunuri industriale de larg consum decît în anii precedenţi. Cea mai mare parte din întreprinderi au obţinut succese de seamă în creşterea producţiei şi productivităţii muncii, a reducerii preţului de cost al produselor. Obţinerea unei cantităţi sporite de produse. a contribuit la desfiinţarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele şi raţii, o nouă victorie a poporului muncitor.

A crescut numărul muncitorilor vîrstnici şi tineri care aplică metode înaintate de muncă, numărul iniţiativelor creatoare. În anul 1954 tinerii din majoritatea întreprinderilor au trecut să lucreze după metoda comsomolistei Lidia Savelieva — controlul pe fiecare fază de operaţie. La fabrica „Partizanul"-Bacău, „Ianoş Herbac"-Cluj, „1 Mai"-Rîmnicu-Sărat etc., tineretul a realizat însemnate economii, în urma aplicării acestei metode, care au influenţat în mod direct reducerea preţului de cost al produselor.

Din rîndurile tinerilor au izvorît şi alte iniţiative preţioase. Tînăra Antoaneta Alexovici, filatoare fruntaşă la uzinele textile „7 Noiembrie" din Capitală. a iniţiat o acţiune de sporire a productivităţii muncii. prin creşterea indicilor de utilizare a maşinilor. Această iniţiativă a fost îmbrăţişată de numeroşi muncitori din întreprindere, fapt care a contribuit ca planul de producţie al fabricii pe anul 1954 să fie îndeplinit la 8 decembrie. Productivitatea muncii a crescut cu 7 la sută, iar preţul de cost a fost redus faţă de sarcina planificată, cu 0,84 la sută.

Au fost create în multe fabrici şi uzine secţii pentru valorificarea deşeurilor, iar ca urmare a aplicării acţiunii patriotice de a se realiza economii echivalente cu preţul de cost al unor importante produse finite, au fost deschise noi conturi personale şi colective de economii.

Muncitorii de la fabrica de confecţii „6 Martie" din Curtea de Argeş, folosind croitul combinat şi croitul fără cupoane, au realizat economii în valoare de 154.000 lei.

Acestea sînt numai cîteva exemple. Succese asemănătoare au fost obţinute şi de uzinele textile „Gh. Doja" din Sf. Gheorghe, „Tehnometal", Fabrica de sticlă Turda, „Ţesătoriile reunite", „Filatura Românească de bumbac", fabrica de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală şi altele.

Succesele realizate în anul 1954, oglindesc eforturile depuse de colectivele de muncă din întreprinderi pentru îndeplinirea sarcinilor de plan la toţi indicii. În numeroase fabrici organizaţiile U.T.M. au participat activ la toate acţiunile întreprinse pentru realizarea şi depăşirea planului organizînd tineretul în forme specifice de muncă, brigăzi şi posturi utemiste de control.

Au existat din păcate şi lipsuri peste care nu se poate trece cu vederea. Au fost destule cazuri cînd unele întreprinderi s-au preocupat cu precădere de „asaltul" de la finele anului pentru a-şi îndeplini planul anual de producţie. Aşa au stat lucrurile la uzinele textile „30 Decembrie"-Arad. fabrica de ciorapi „Republica" din Capitală, „Avîntul Proletar"-Sibiu etc. Datorită muncii în „asalt", partizele de mărfuri au fost finisate în grabă, în dauna calităţii produselor.

Desigur că asemenea practici dăunătoare, menite numai a rectifica în mod artificial cifrele producţiei prin „asaltul" de la finele anului, vor trebui înlăturate în cursul acestui an.

Am păşit într-un nou an, ultimul an al planului cincinal. Sarcini mari stau în faţa fiecărui muncitor, tehnician, inginer şi funcţionar. Producţia de bunuri de larg consum trebuie să crească în 1955, atingînd un nivel de 110 la sută faţă de anul trecut. Se vor produce cu 18 la sută mai multe ţesături de bumbac, cu 10 la sută mai multe produse tricotate, cu 28 la sută mai multe articole din tricotaje pentru copii, cu 30 la sută mai mulţi bocanci cu talpă bovină, mai multă sticlărie, încălţăminte etc.

Pentru a face faţă acestor sarcini, se impune ca o condiţie principală justa planificare a muncii în fiecare fabrică şi atelier, se impune, mai cu seamă, lichidarea cu desăvîrşire a muncii în „asalt".

In raportul prezentat la Congresul al XIX-lea al P.C.U.S., tovarăşul Malenkov a subliniat uriaşa însemnătate pe care o are îndeplinirea ritmică a sarcinilor de plan. Ea este condiţia esenţială pentru folosirea deplină a capacităţii maşinilor, a timpului de lucru, ea asigură creşterea productivităţii muncii, creează condiţii pentru sporirea cîştigului muncitorilor.

Pentru ca întreaga activitate de producţie să se poată desfăşura în conformitate cu planul stabilit, este absolut necesar ca sarcinile de plan să fie cunoscute de fiecare muncitor în parte, care va trebui să lupte zi de zi, ceas de ceas, pentru îndeplinirea şi depăşirea lor.

In crearea condiţiilor necesare pentru realizarea planului pe anul 1955, compartimentul mecanic-şef are un cuvînt greu de spus. De aplicarea strictă a planului de întreţinere. de realizarea integrală a planului de reparaţii capitale, de aprovizionarea la timp cu accesoriile şi piesele de schimb necesare, depinde funcţionarea utilajului cu mare randament. Orice deficienţă în această direcţie se răsfrînge nemijlocit asupra posibilităţilor de realizare a planului de producţie.

O altă condiţie esenţială pentru îndeplinirea ritmică a planului de producţie, o constituie evitarea golurilor de producţie, determinate de felul defectuos în care se face uneori aprovizionarea cu materii prime. Conducerile întreprinderilor trebuie să ia din timp toate măsurile pentru ca locurile de muncă să fie aprovizionate cu materia primă şi materialele corespunzătoare în cantităţi şi sortimente, pentru o desfăşurare normală a procesului de producţie. Aceasta înseamnă, printre altele, că staţiile de egrenat bumbac, de pildă, trebuie să livreze la timp filaturilor bumbacul prelucrat pe lungimi de fibră, care să permită ca acestea să lucreze în bune condiţiuni. La rîndul lor, filaturile trebuie să dea o atenţie deosebită produselor pentru ca ţesătoriile şi fabricile de tricotaje să dea pe piaţă bunuri de consum frumoase şi trainice

Odată asigurate aceste principale condiţii, trebuie să se pornească neîntîrziat bătălia pentru creşterea producţiei. În acest sens organizaţiile U.T.M. şi comitetele de întreprindere, sub directa îndrumare a organizaţiilor de partid, au sarcina de cinste de a desfăşura o largă acţiune de popularizare a metodelor rapide de lucru.

În întreprinderile industriei uşoare lucrează foarte mulţi tineri. Antrenaţi în aplicarea acestor metode ei îşi vor spori contribuţia la dezvoltarea economiei naţionale. Trebuie extinsă aplicarea metodei graficului-orar, iniţiată de comsomolista Valentina Hrisanova. Ea leagă întreaga întreprindere într-un sistem de termene ce trebuiesc respectate întocmai, atrage atenţia asupra pericolului muncii în „asalt".

Indisciplina este un aprig duşman al realizării ritmice a sarcinilor de plan. Aducîndu-i pe cei indisciplinaţi pe calea cea bună, la nivelul fruntaşilor în producţie, organizîndu-i în brigăzi de producţie, controlîndu-i şi ajutîndu-i practic în permanenţă, întreprinderile vor avea mai mulţi luptători pentru creşterea bunei stări a poporului nostru muncitor. Un mare aport îl pot aduce posturile utemiste de control şi brigăzile-raid. Ele trebuie să sezizeze la timp conducerile întreprinderilor asupra lipsurilor constatate în procesul de producţie. propunînd măsurile concrete ce trebuiesc luate pentru normalizarea situaţiei.

Creşterea productivităţii muncii depinde şi de gradul de mecanizare al operaţiunilor şi de introducerea unei tehnici noi, avansate. Încă din anul trecut la uzinele textile „30 Decembrie"-Arad, „Industria Textilă"-Lugoj, şi în alte ţesătorii au fost create secţii de maşini rapide. Aci se utilizează la maximum lăţimea războaielor. Experienţa acestor secţii trebuie extinsă, iar tineretul să fie însufleţit de dorinţa de a fi în primele rînduri ale mînuitorilor acestor maşini. În sectorul confecţii trebuie extinsă. metoda de lucru prod-sincron, superioară lucrului în bandă, iar în sectorul tăbăcăriei, sistemul de tăbăcire a tălpii „crom-tanin-aluminiu", aplicat la fabricile „Ianoş Herbac"-Cluj şi „Flacăra Roşie"-Bucureşti, metodă care scurtează ciclul de fabricaţie cu circa 25 de zile şi măreşte rezistenţa tălpii la uzură cu peste 30 la sută. În sectorul sticlărie măsurile tehnico-organizatorice ce s-au luat pînă în prezent, trebuiesc continuate pentru a se ajunge la o exploatare mai raţională a cuptoarelor în scopul măririi cantităţii sticlei prelucrate pe m.p. de suprafaţă a cuptoarelor de topit.

În cadrul măsurilor ce trebuiesc continuate şi în anul acesta sînt acelea care privesc mica mecanizare. Trebuiesc introduse dispozitive de oprire automată la ruperea firului de urzeală la războaiele de ţesut, trebuieşte de asemenea automatizată alimentarea cu lînă a numeroaselor carde.

Acţiunea patriotică de a se realiza economii echivalente cu preţul de cost al unor importante produse finite, are o deosebită importanţă pentru sporirea producţiei bunurilor de larg consum şi pentru reducerea preţului lor de cost. Lupta pentru realizarea de cît mai multe economii nu poate fi despărţită de ridicarea calificării profesionale. În anul acesta tot mai mulţi muncitori trebuiesc mobilizaţi la cursurile de minim tehnic, unde au posibilitatea să capete noi cunoştinţe în meseria pe care o practică. Extinderea iniţiativei de ridicare a celor rămaşi în urmă la nivelul fruntaşilor în producţie, întărirea controlului tehnic va duce la o îmbunătăţire simţitoare a calităţii produselor industriei uşoare.

În anul 1954 o atenţie deosebită a fost acordată îmbunătăţirii controlului de fabricaţie. De la vechiul control limitat la produsele sosite în magazie s-a trecut la controlul extins asupra diverselor faze de fabricaţie. Această acţiune trebuie extinsă mai mult în acest an şi să constituie una din preocupările principale ale tuturor conducerilor întreprinderilor.

În acest an producţia trebuie să crească mult. Sporul de producţie va fi realizat în mică parte pe seama investiţiilor noi. Cea mai mare parte, trebuie însă realizată pe baza unei mai bune organizări a muncii, a creşterii productivităţii muncii prin descoperirea şi folosirea inepuizabilului izvor al rezervelor interne de care dispune fiecare întreprindere.

Odată cu măsurile tehnico-organizatorice direct legate de producţie, întreprinderile sînt datoare să dea o atenţie deosebită îmbunătăţirii nivelului social-cultural al oamenilor muncii. Îngrijirea copiilor în creşe şi cămine trebuie să fie îmbunătăţită.

Creşterea productivităţii muncii este determinată în mare parte de felul cum se desfăşoară întrecerea socialistă. În această problemă au existat în anii trecuţi lipsuri serioase atît în organizare cît şi în înţelegerea esenţei întrecerii socialiste. Învăţînd din aceste lipsuri, înţelegînd că întrecerea socialistă este un mijloc puternic de mărire a producţiei, de lichidare a deprinderilor şi obiceiurilor înapoiate, o şcoală minunată de ridicare a nivelului cultural-tehnic al muncitorilor, conducerile întreprinderilor trebuie să acorde o atenţie deosebită intensificării întrecerii socialiste şi să stimuleze iniţiativele creatoare care se nasc.

Realizările obţinute de clasa muncitoare, sub conducerea partidului nostru, contribuie la întărirea capacităţii de apărare a patriei.

Ca urmare a creşterii necontenite a nivelului de trai, populaţia muncitoare va avea pe drept cuvînt, pretenţii calitative mai mari în acest an. Să facem totul pentru ca producţia anului 1955 să constituie un însemnat salt în ceea ce priveşte calitatea produselor industriei uşoare. Pentru a putea satisface cerinţele mereu crescînde ale consumatorilor, produsele industriei uşoare trebuiesc finisate cu mare grijă, ambalate frumos, trebuiesc create articole noi care să fie pe placul consumatorilor. În mîinile lor, produsele trebuie să ajungă nu numai ca un obiect util, ci şi ca un produs plăcut.

Fiecare întreprindere trebuie să lupte pentru ca produsele sale să fie cît mai căutate pe piaţă şi pentru ca marca fabricii — aplicată pe produs — să constituie o garanţie pentru consumator şi o mîndrie pentru întreprindere.

În legătură cu conferința internațională pentru problemele folosirii energiei atomice în scopuri pașnice

NEW YORK 14 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum s-a mai relatat în presă, la 4 decembrie 1954 cea de a 9-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. a adoptat în unanimitate rezoluția „Colaborarea Internațională în dezvoltarea folosirii energiei atomice în scopuri pașnice". Această rezoluție prevede convocarea cel mai tîrziu în august 1955 a unei conferințe internaționale în problemele folosirii pașnice a energiei atomice. Pentru pregătirea convocării acestei conferințe, prin hotărîrea Adunării Generale a fost creat un Comitet consultativ compus din reprezentanții U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței, Braziliei, Indiei și Canadei. Acest comitet va trebui să prezinte secretarului general al O.N.U. concluziile sale în chestiunile organizării și a ordinei de zi a sus-menționatei conferințe.

După cum rezultă din documentele difuzate în prealabil de secretarul general, se intenționează ca în lucrările viitoarei conferințe principalul accent să se pună pe examinarea unor probleme ca proiectarea și exploatarea reactorilor atomici precum și tehnologia producției industriale a energiei atomice.

Potrivit informațiilor primite aci, Comitetul consultativ își va începe lucrările la 17 ianuarie.

U. R. S. S. este gata să prezinte un raport cu privire la centrala electrică atomică industrială și la funcționarea ei

MOSCOVA 14 (Agerpres). — Agenția TASS este împuternicită să anunțe următoarele:

După cum se știe, la 1 iulie 1954 a fost dat publicității un comunicat oficial anunțînd că în Uniunea Sovietică a fost dată în exploatare și a furnizat curent electric pentru industria și agricultura raioanelor învecinate prima centrală electrică industrială pe bază de energie atomică.

Guvernul Sovietic, recunoscînd marea importanță a folosirii energiei atomice în scopuri pașnice și căutînd să contribuie la dezvoltarea colaborării internaționale în acest domeniu, este gata să transmită experiența științifică și tehnică corespunzătoare, acumulată în Uniunea Sovietică.

În acest scop, Guvernul Sovietic este gata să prezinte conferinței internaționale în problemele folosirii pașnice a energiei atomice, convocată pentru anul 1955, conform hotărîrii celei de a 9-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., un raport cu privire la prima centrală electrică atomică industrială din U.R.S.S. și la funcționarea ei.

Academicianul D. V. Skobelțîn a fost numit reprezentant al U.R.S.S. în Comitetul consultativ al O.N.U pentru problemele convocării conferinței menționate, creat de Adunarea Generală. Academicianul Skobelțîn a fost însărcinat să prezinte o propunere cu privire la includerea unui punct corespunzător pe ordinea de zi a conferinței.

Nota Guvernului sovietic adresată Guvernului Franței

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite: La 13 ianuarie Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a adresat Ambasadei Franței la Moscova următoarea Notă:

„Guvernul U.R.S.S. consideră necesar să declare Guvernului Franței următoarele:

Acordurile de la Paris cu privire la crearea așa-numitei „Uniuni a Europei occidentale", din care fac parte Franța, Anglia, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg, precum și Germania occidentală, cuprind prevederi care sînt în contradicție cu protocolul de la Geneva din 17 iunie 1925 „Cu privire la interzicerea folosirii în război a gazelor asfixiante, toxice sau a altor gaze asemănătoare și a mijloacelor bacteriologice", protocol al cărui depozitar este Guvernul Franței.

După cum se știe, protocolul de la Geneva a fost semnat după primul război mondial, în timpul căruia au fost folosite pe scară întinsă gazele asfixiante și toxice, precum și alte tipuri de arme chimice a căror folosire a fost condamnată cu hotărîre de către popoare. Încă de pe atunci s-a ivit și primejdia folosirii dăunătoarei arme bacteriologice care urmărește răspîndirea de epidemii de cele mai grave boli în rîndurile locuitorilor pașnici. Aceasta a făcut necesară semnarea unui acord internațional sub forma susmenționatului protocol de la Geneva care interzice folosirea în război a unor mijloace de exterminare în masă cum sînt gazele asfixiante, toxice sau a altor gaze asemănătoare, la fel ca și a oricăror lichide, substanțe și mijloace analoage, precum și mijloacele bacteriologice de ducere a războiului.

În prezent, protocolul de la Geneva este recunoscut de majoritatea covîrșitoare a statelor: 50 de state l-au semnat sau au aderat la el; printre acestea sînt toate țările participante la „Uniunea Europei occidentale" — Franța, Anglia, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg, precum și Germania.

În protocolul de la Geneva se arată că „folosirea în război a gazelor asfixiante, toxice sau a altor gaze asemănătoare, la fel ca și a oricăror lichide, substanțe și mijloace analoage, a fost pe drept condamnată de opinia publică a lumii civilizate". „Pentru ca să fie recunoscute în mod universal ca făcînd parte din dreptul internațional, această interdicție obligatorie în egală măsură pentru conștiința și practica popoarelor", participanții la protocol și-au asumat obligația de a „recunoaște această interdicție, de a accepta să extindă această interdicție asupra mijloacelor bacteriologice de ducere a războiului și de a consimți să se considere legați unul față de altul prin prevederile acestei declarații".

Prevederile protocolului de la Geneva sînt în prezent norme unanim recunoscute ale dreptului internațional.

Protocolul de la Geneva a avut un rol de seamă în preîntîmpinarea folosirii armelor chimică și bacteriologică în cel de al doilea război mondial. Chiar și guvernul hitlerist — ai cărui reprezentanți principali au fost, după cum se știe, condamnați de tribunalul internațional ca criminali de război — nu a îndrăznit să folosească arma chimică și arma bacteriologică și să încalce protocolul de la Geneva.

Totuși, acordurile de la Paris, netinînd seamă de toate acestea, prevăd că țările participante la Uniunea militară a Europei occidentale vor face pregătiri pentru un război chimic și bacteriologic, făcînd stocuri de arme chimice și bacteriologice și punîndu-le la dispoziția armatelor lor.

Astfel, în protocolul nr. 3 al acordurilor de la Paris cu privire la crearea „Uniunii Europei occidentale", se arată că pe lîngă stocuri de arme atomice, față de care Guvernul Sovietic și-a exprimat poziția în notele respective adresate Guvernelor Franței, Angliei și S.U.A., participanții la acest bloc militar vor crea și stocuri de arme chimice și bacteriologice. După cum se spune în anexa 2 a protocolului mai sus menționat, aceste stocuri vor cuprinde „substanțe chimice, asfixiante, toxice, iritante, paralizante, substanțe care împiedică creșterea, care distrug epiderma sau catalitice, special create spre a fi folosite în scopuri militare", precum și „dispozitive și aparate, construite în mod special pentru folosirea în scopuri militare a unor [illegible] vătămătoare sau a altor organisme vii ori moarte sau produsele lor toxice".

În protocolul nr. 4 al acordurilor de la Paris cu privire la crearea Uniunii militare a Europei occidentale se prevede mărirea acestor stocuri, în conformitate cu efectivul trupelor statelor participante la această Uniune, atît prin organizarea producției în masă a armelor chimice și bacteriologice pe teritoriul țării respective, cît și prin achiziționarea în străinătate sau obținerea lor în cadrul așa-zisului „ajutor extern în materiale militare".

Guvernul Sovietic consideră de datoria sa să avertizeze în mod deosebit că în afară de arma atomică acordurile de la Paris pun la dispoziția armatei vest-germane — a cărei constituire este prevăzută de aceste acorduri — și arma chimică și cea bacteriologică. O asemenea situație nu poate să nu agraveze primejdia unui război distrugător chimic și bacteriologic în Europa, cu toate consecințele lui grave și nenumăratele sacrificii pentru popoare, ceea ce constituie o primejdie deosebită pentru țările europene cu o populație densă.

În legătură cu cele expuse mai sus, Guvernul Sovietic consideră necesar să atragă atenția Guvernului Franței asupra faptului că obligațiile pe care Franța intenționează să și le asume în baza acordurilor de la Paris cu privire la folosirea armelor chimice și bacteriologice de către armatele țărilor participante la „Uniunea Europei occidentale" și la blocul Atlanticului de nord, sînt incompatibile cu obligațiile internaționale asumate de Franța în baza protocolului de la Geneva din 17 iunie 1925 „Cu privire la interzicerea folosirii în război a gazelor asfixiante, toxice sau a altor gaze asemănătoare și a mijloacelor bacteriologice".

Guvernul Sovietic consideră necesar să atragă atenția Guvernului Franței asupra răspunderii grave pe care și-ar asuma-o Franța încălcînd protocolul de la Geneva din 17 iunie 1925.

Guvernul Sovietic a adresat concomitent note similare Guvernelor Angliei, Italiei, Belgiei, Olandei și Luxemburgului care au semnat acordurile de la Paris cu privire la crearea Uniunii militare a Europei occidentale.

Guvernul Sovietic solicită Guvernul Franței, în calitatea lui de depozitar al protocolului de la Geneva din 17 iunie 1925, să trimită copii după această Notă tuturor celorlalți participanți la protocolul mai sus-menționat".

Note similare au fost adresate ambasadelor Angliei, Italiei, Belgiei, Olandei și Legației Luxemburgului.

Să fie interzisă arma atomică!

Apelul Prezidiului Academiei de Științe a Cehoslovaciei către toți oamenii de știință din țările occidentale

PRAGA 14 (Agerpres). — Ziarele cehoslovace au publicat apelul Prezidiului Academiei de Științe a Cehoslovaciei către toți oamenii de știință din țările occidentale.

Din știrile privitoare la sesiunea Consiliului uniunii nord-atlantice, care a avut loc în decembrie anul trecut, se spune în apel, rezultă că consiliul a dat conducerii militare dreptul de a folosi arma atomică atunci cînd va crede de cuviință. Aceasta înseamnă că în cadrul ajutorului militar acordat de Statele Unite aliaților lor se va livra armament necesar ducerii războiului atomic.

Este un fapt cunoscut de toți că Statele Unite fabrică armament atomic și că anumite unități militare din Europa au fost echipate cu toate cele necesare pentru ducerea unui război atomic. Din aceasta rezultă că după includerea Germaniei occidentale în uniunea nord-atlantică, militariștii germani vor obține din depozitele militare americane armament atomic pentru înfăptuirea scopurilor lor mirșave.

În ciuda faptului că știrile despre sesiunea de la Paris a consiliului uniunii nord-atlantice au fost formulate în termeni vagi, este clar că ne aflăm în fața unei hotărîri a cărei traducere în fapt ar primejdui civilizația. Este suficient să se folosească o singură dată arma atomică pentru ca războiul atomic să înceapă. De aceea unicul mijloc pentru preîntîmpinarea acestei primejdii extrem de mari este interzicerea fabricării și folosirii armei atomice.

Chemăm pe toți oamenii de știință cinstiți din occident, se spune în continuare în apel, ca, în strînsă unire cu toți oamenii iubitori de pace din țările respective să zădărnicească încercările imperialiștilor de a abuza de rezultatele cercetărilor științifice și ca împreună cu popoarele iubitoare de pace din toate țările să obțină interzicerea armei atomice. Numai pe această cale se pot apăra roadele muncii omenești și toate realizările culturii și civilizației.

Apelul a fost semnat de *Zdenek Nejedly*, președintele Academiei de Științe din Cehoslovacia, *V. Laufberger*, prim vicepreședinte al Academiei, *I. Bom*, al doilea vicepreședinte al Academiei, *F. Sorm*, secretar șef al Academiei.

Constituirea Biroului Adunării Naționale franceze

Ședința grupului parlamentar al partidului socialist reflectă profundele nemulțumiri care există în sînul acestui partid

PARIS 14 (Agerpres). — TASS transmite: A fost constituit Biroul Adunării Naționale pe anul 1955, format din 6 vicepreședinți, 16 secretari și 3 chestori. Ca și anul trecut din partea grupului parlamentar al Partidului Comunist Francez în Birou au fost aleși trei reprezentanți: André Mercier, vice-președinte, Yvonne Estachy și Alphonse Denis, secretari. Printre secretarii Adunării Naționale a fost ales și Pierre Mounier (membru al Uniunii republicanilor progresiști).

Componența Biroului în ansamblu n-a suferit modificări esențiale, afară de numirea în funcția de vicepreședinte a socialistului Lacoste în locul lui Raymond-Laurent (M.R.P.).

În ședința grupului parlamentar al partidului socialist, (S.F.I.O.) premergătoare votului, secretarul general al partidului socialist Guy Mollet și deputații care îl sprijină au cerut aplicarea directivelor comitetului de conducere potrivit căreia cei 18 deputați socialiști „nedisciplinați", care s-au pronunțat împotriva înarmării Germaniei occidentale, nu pot candida în numele grupului parlamentar socialist cu prilejul alegerilor diferitelor comisii parlamentare.

Aceste directive au fost respinse de majoritatea deputaților socialiști. Grupul parlamentar socialist a hotărît cu 47 voturi contra 26 și 11 abțineri să permită deputaților „pedepsiți" să candideze în numele socialiștilor pentru a fi aleși în diferitele comisii ale Adunării Naționale.

Mai mult, pentru funcția de vicepreședinte al Adunării Naționale a fost propusă candidatura lui Lacoste, care la 30 august anul trecut a votat împotriva „comunității defensive europene". Apoi, cu majoritate de voturi a fost propusă pentru comisia afacerilor externe candidatura deputatului Bouhey, care a votat împotriva acordurilor de la Paris, fiind pentru prima oară înfrînt unul din adepții lui Guy Mollet — deputatul Le Bail cunoscut pentru atitudinea sa favorabilă refacerii militarismului german. După cum relatează ziarul „L'Humanité", socialiștii care au votat împotriva candidaturii lui Le Bail au declarat pe culoarele Adunării Naționale că înfrîngerea lui Le Bail este urmarea directă a discursului rostit de el în Adunarea Națională în sprijinul ratificării acordurilor de la Paris.

Cu toate protestele lui Guy Mollet și ale adepților săi, grupul parlamentar socialist a propus drept candidat pentru funcția de membru al Comisiei pentru apărarea națională și de membru al Comisiei pentru problemele votului universal pe Max Lejeune, care a votat împotriva „comunității defensive europene" și împotriva creării „Uniunii Europei occidentale". După cum se știe, Max Lejeune a fost exclus din partidul socialist pentru „încălcarea disciplinei de partid".

Presa franceză apreciază ședința grupului parlamentar socialist ca o serioasă înfrîngere suferită de Guy Mollet și de ceilalți adepți ai înarmării Germaniei din rîndurile partidului socialist, precum și ca un rezultat al profundei nemulțumiri care există în sînul acestui partid față de politica comitetului de conducere.

Ziarul „Libération" subliniază că pentru prima oară împotriva lui Guy Mollet s-au pronunțat chiar și deputații din partea departamentelor Nord și Pas-de-Calais care sprijină de obicei politica sa. În această ordine de idei, se spune că Guy Mollet ar fi făcut o declarație despre posibilitatea demisiei sale din funcția de secretar general al partidului socialist.

După cum anunță ziarul „Franc-Tireur", la 12 ianuarie comitetul de conducere al partidului socialist a hotărît ca problema nerespectării hotărîrilor comitetului de conducere de către majoritatea grupului parlamentar socialist să fie supusă spre examinare congresului extraordinar al partidului, care se va deschide la 6 februarie.

Noul ambasador al R. P. Chineze în U. R. S. S.

PEKIN 14 (Agerpres). — Agenția China Nouă transmite: Mao Țze-dun, președintele Republicii Populare Chineze, a numit pe Liu Siao ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Chineze în U.R.S.S.

Președintele Mao Țze-dun a eliberat pe Cian Ven-tian din funcția de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Chineze în U.R.S.S. În curînd, Cian Ven-tian se va înapoia în patrie pentru a-și exercita funcția de locțiitor al ministrului Afacerilor Externe.

Guvernul danez a hotărît amînarea ratificării acordurilor de la Paris

COPENHAGA 14 (Agerpres). — Referindu-se la cercuri bine informate, corespondentul agenției Reuter anunță că guvernul danez a hotărît să amîne ratificarea acordurilor de la Paris cu privire la reînarmarea Germaniei occidentale în speranța de a sili pe aceasta din urmă să facă concesii față de pretențiile Danemarcii în legătură cu Schleswig-Holstein. Problema ratificării nu va fi examinată înainte de sfîrșitul lui februarie. Danemarca sprijină cererea minorității daneze din Schleswigul de sud de a fi reprezentată în Lantag.

În parlamentul belgian

BRUXELLES 14 (Agerpres). — TASS transmite: La 12 ianuarie, parlamentul belgian a continuat discutarea proiectului de lege cu privire la acordurile de la Paris. Ca și în prima zi, în ciuda importantei hotărîri pe care urmează să o ia parlamentul, în sala de ședință a fost prezentă doar o parte neînsemnată a deputaților. La sfîrșitul ședinței, din 212 membri ai parlamentului, în sală au rămas doar 15 deputați, inclusiv ministrul Afacerilor Externe, Spaak. Atmosfera de indiferență și nepăsare care domnește în parlamentul belgian a fost creată în mod artificial de cercurile guvernante din țară pentru a minimaliza importanța hotărîrii care urmează să fie luată pentru Belgia și pentru poporul ei.

Evenimentele din Costa-Rica

SAN JOSE 14 (Agerpres). — Postul de radio costarican anunță că forțele naționale controlează situația în întreaga țară, cu excepția anumitor puncte din provincia Guanacaste. Forțele intervenționiste sînt concentrate lîngă orașul Santa Cruz, în apropierea coastei Pacificului, la vest de San Jose. Se semnalează de asemenea că între forțele naționale și trupele intervenționiste au avut loc ciocniri în apropierea orașului Liberia. S-a constatat că armele parașutate în localitatea Villa Quesada și capturate de forțele guvernamentale provin din Nicaragua.

Agenția France Presse anunță că în noaptea de joi spre vineri orașele costaricane Liberia și Revia au fost bombardate de avioane intervenționiste.

Comisia de anchetă creată de Consiliul Organizației Statelor americane a sosit la San Jose, capitala Republicii Costa-Rica, pentru a studia la fața locului conflictul provocat de invadarea teritoriului acestei țări de către trupe din Nicaragua.

Potrivit agenției Associated Press, ministrul de Externe al Costa-Ricii, Mario Esquival, a declarat că țara sa nu este satisfăcută numai cu sosirea comisiei, întrucît ea ceruse aplicarea tratatului inter-american de la Rio de Janeiro, prevăzînd o acțiune comună a țărilor semnatare în cazul invadării oricărui stat american.

În legătură cu apropiata vizită a lui Scelba în S. U. A.

WASHINGTON 14 (Agerpres). — Purtătorul de cuvînt al Departamentului de stat al S.U.A. a anunțat că Scelba, primul ministru al Italiei, va pleca într-o vizită oficială în Statele Unite, unde se va întîlni cu președintele Eisenhower și cu secretarul de stat Dulles. Se crede că această vizită va avea loc pe la mijlocul lunii martie.

Agenția Associated Press arată că detaliile acestei vizite urmează a fi stabilite la Washington de către Clara Booth Luce, ambasadoarea americană în Italia. Aceeași agenție subliniază că Booth Luce „a insistat pe lîngă Casa Albă ca lui Scelba să i se facă o primire cordială, spre a arăta astfel că Statele Unite sprijină politica guvernului său pe plan intern, în special în ce privește măsurile îndreptate împotriva partidului comunist și a tuturor elementelor democrate care își intensifică lupta împotriva politicii agresive americane". „Nu încape nici o îndoială — precizează agenția Associated Press — că cu prilejul vizitei lui Scelba vor fi abordate problemele privitoare la activitatea comunistă și la raporturile cu Uniunea Sovietică, precum și chestiuni cu caracter economic".

SCURTE ȘTIRI

● În după amiaza zilei de 14 ianuarie a avut loc în sala Sverdlov din Kremlin solemnitatea înmînării Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare" eminentului om de știință finlandez Felix Iversen, vicepreședinte al organizației „Partizanii păcii din Finlanda" și profesor la Universitatea din Helsinki.

● Potrivit relatărilor ziarului „Daily Worker", toți activiștii secției din Hedingham a organizației din Safron-Walden (comitatul Essex) a partidului laburist s-au retras din acest partid în semn de protest împotriva sprijinirii politicii de remilitarizare a Germaniei occidentale de către conducerea partidului. Președintele și secretarul acestei secții au intrat în rîndurile partidului comunist.

● Agenția France Presse anunță că în după amiaza zilei de 13 ianuarie, secretarul general al O.N.U. Dag Hammarskjoeld, a sosit cu avionul la New York, întorcîndu-se din vizita sa în capitala R.P. Chineze.

● Vineri dimineața, primul ministru al Franței, Mendès-France, a sosit la Baden-Baden în vederea tratativelor cu cancelarul Adenauer. Imediat după încheierea convorbirilor, Mendès-France a părăsit Baden-Baden plecînd spre Paris.

Pentru pace și independență națională!

Tineretul din țările Asiei participă cu tot mai multă hotărîre la lupta pentru pace, împotriva uneltirilor războinice ale S.U.A. în această parte a lumii.

În prima fotografie (medalion) se poate vedea un aspect de la o manifestație a tinerilor indieni pentru pace, pentru interzicerea armelor de exterminare în masă. „Jos pactul militar între S.U.A. și Pakistan!" — se poate citi pe pancartele purtate de manifestanți. Iar în cea de a doua fotografie, iată coloane nesfîrșite de tineri japonezi manifestînd împotriva ocupanților americani. Pe pancartele lor se poate citi: „Americani, cărați-vă acasă!"

Comunicatul Comitetului Securității de Stat de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite comunicatul Comitetului Securității de Stat de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.:

În vara anului 1954 de pe bordul unui avion american care a violat frontiera sovietică au fost parașutați pe teritoriul R.S.S. Estone doi agenți americani. În urma măsurilor luate de organele securității de stat acești spioni au fost descoperiți după un timp oarecare într-o pădure dintr-o regiune a R.S.S. Estone. În momentul cînd spionii au fost descoperiți unul dintre ei a opus rezistență făcînd uz de armă și a fost ucis în timpul schimbului de focuri, iar al doilea a fost prins. Spionul american arestat era Cook Calew iar cel ucis Toomla Hans. Asupra spionilor americani s-au găsit: o armă automată cu cartușe și patru revolvere, două aparate portative de radio recepție și radio emisie, cifruri și codurile respective.

Spionii aveau asupra lor fiole cu otravă pentru cazul cînd ar fi fost arestați. În afară de aceasta americanii le-au dat hărți topografice, aparate fotografice, buletine de identitate sovietice false în alb, livrete și documente militare, stampile false ale unor instituții sovietice, valută străină în coroane suedeze și norvegiene și bani sovietici în sumă de 80.000 de ruble.

Ancheta a stabilit că în perioada ocupației vremelnice a R.S.S. Estone de către fasciștii germani, Cook și Toomla, au servit în trupele S.S. ale armatei germane, iar după zdrobirea ei au fugit în Suedia. Acolo Cook și Toomla au fost recrutați de serviciul de spionaj american și trimiși în Statele Unite ale Americii pentru a fi instruiți în școli speciale de spionaj, care pregătesc spioni și diversioniști pentru ducerea activității subversive împotriva Uniunii Sovietice.

Cook și Toomla au fost instruiți timp de șase luni în două școli, dintre care una se afla în apropiere de localitatea Poolsville, la 40 km. nord-vest de Washington, iar a doua la 5-6 km. de localitatea Fairfax situată la 30 km. sud-vest de Washington.

În decembrie 1953, Cook și Toomla au fost trimiși în Germania occidentală pentru a învăța mai departe spionajul la o școală de spionaj situată la periferia orașului Starnberg.

Sub conducerea unor agenți ai spionajului american care se numeau Paulson, Beck, Paap, Dieck și Victor, în aceste școli de spionaj, Cook și Toomla și-au însușit metodele pentru ducerea activității subversive și de spionaj în Uniunea Sovietică, au făcut exerciții de tir, au învățat radiofonia, scrierea cifrată, procedeele de întocmire a actelor false și să sară cu parașuta.

După terminarea instructajului Cook și Toomla au primit echipament de spionaj, acte false și pe bordul unui avion american care a decolat de pe aerodromul de la München au fost transportați deasupra teritoriului U.R.S.S. și parașutați.

După cum a arătat Cook în cursul anchetei ei au fost strecurați în Uniunea Sovietică cu misiunea de a culege informații de spionaj cu privire la aerodromuri și alte obiective militare, de a obține exemplare de pe diferite documente sovietice și de a recruta pentru îndeplinirea acestor scopuri noi agenți precum și de a găsi pe teritoriul R.S.S. Estone locuri prielnice pentru primirea altor spioni pe care spionajul american intenționează să-i strecoare în Uniunea Sovietică. Cook și Toomla urmau să transmită informațiile culese centrului de spionaj american prin radio, să le comunice prin scrisori cifrate trimise prin poștă, în care scop spionii americani le-au indicat adresele: În S.U.A. — Werner Dorfmann, statul Illinois, Chicago 47, 2626 North Avenue St. Louis; Otto Kaufmann, Chicago 47, 2520 North Avenue St. Louis; în Germania-zona americană Walter Dornfeld, Wetzheim (Wirtburg) Wilhelmstrasse 19, Joseph Week, München 8, Hardingerstrasse 119/1; Andres Swits prin intermediul dr. George Cool, Viktorstrasse 32/11; în Finlanda — Alme Hittonen, Helsinki, șoseaua Kiapiulia Koskelantee nr. 56 și Helsinki, Tele-Katu Iouko Voinsaa. Potrivit instrucțiunilor centrului de spionaj, Cook și Toomla, după îndeplinirea misiunii, urmau să se întoarcă la americani, trecînd ilegal frontiera în Norvegia, unde trebuiau să fie întîmpinați de un reprezentant al serviciului de spionaj american.

Anchetarea spionului american Cook a fost terminată. Dosarul privind acuzațiile de activitate de spionaj aduse lui Cook a fost înaintat Tribunalului militar.

Turul ciclist al Egiptului

Cea de a 3-a etapă a turului ciclist al Egiptului disputată ieri pe traseul Assiut-Minia, a fost cîștigată la sprint de belgianul Schaepens, care a parcurs 125 km. în 3h43'16". În același timp cu învingătorul a sosit un pluton de 16 cicliști printre care se afla și alergătorul romîn C. Dumitrescu, clasat pe locul 7. După această etapă, Dumitrescu continuă să se mențină în primele locuri ale clasamentului general.

Astăzi se dispută etapa a 4-a: Assiut-Beni Suef (132 km.).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".